

dwars

studentenblad Universiteit Antwerpen

nummer 88 | jaargang 13

juni 2014 | gratis

www.dwars.be

A black and white photograph of two men in suits standing on a wide, paved city street. The man on the left is wearing glasses and a dark suit over a light-colored shirt. The man on the right is wearing a dark suit and tie. In the background, a large, ornate cathedral with a tall spire is visible, along with other buildings and people walking on the street. The scene is set in a city, likely Antwerp, Belgium.

topeconomen Decock & De Keyzer
transparantie van universitaire gelden
Mr. Drugs & Ms. Prostitution

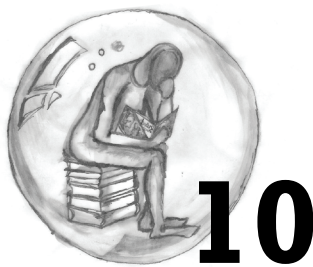
inhoud

dwars 88

level up

De *gaming* industrie blijft aan populariteit winnen. Al decennia gaat er meer geld in om dan in de filmindustrie. *dwars* ging eens kijken wat er op dat vlak in Antwerpen te doen is.

dwars door de blokperiode

In tijden van examenstress is uw favoriete studentenblad er om u te motiveren en bij te staan. Vind uit welk type student jij bent en welke tips andere studenten voor je hebben.

Mr. Drugs & Ms. Prostitution

Hoe een ongelukkige verhouding tussen twee verschillende beleidsplannen een andere blik op de criminaliteit in onze stad bieden.

België, land van ooit

Chief Economist bij BNP Paribas Peter de Keyser en Voka hoofdeconoom Stijn Decock bieden hun perspectief op de arbeidsmarkt waarin wij terecht komen.

cultuur

- 18 **de dag van**
de 10-urenloop
- 22 **level up**
to sleep or not to sleep
- 25 **utopia in absentia**
Sofie De Caigny

onderwijs

- 09 **microscop op wetenschap**
echolocatie
- 10 **dwars door de blokperiode**
voor examenstressers
- 14 **contraire is satire**
transparantie van universitaire gelden
- 34 **voorbeeldig student**
Martijn Gielen

Antwerpen

- 20 **Antwerpen Centraal**
Doel
- 26 **dwars neemt een ritje met...**
VTM-journalist
Jan De Meulemeester
- 28 **Mr. Drugs & Ms. Prostitution**
wel of niet gedogen?
- 36 **Antwerpen inspireert**
Di Rupo in het stad

maatschappij

- 03 **editoriaal**
- 04 **België, land van ooit**
komt er nog een crisis?
- 32 **Het Marktsegment**
sharing economy
- 35 **contraire**
satire

procrastinatie, een grondrecht

editoriaal

Dat was even smullen. Het internet kreeg eventjes een hersenbloeding. *I got 99 problems but a bitch ain't one. Hit me.* En of Jay Z een mep kreeg van zijn schoonzus. De beelden gingen de wereld rond. Alles moest even wijken voor de persoonlijke problemen van de familie Carter. De door Boko Haram ontvoerde Nigeriaanse meisjes? Meh. De referenda in Oekraïne? Oud nieuws. De mijnramp in Turkije? Pech. De verkiezingsstrijd in India? *Thank you, come again.*

Als een uitgehongerde vlieg op een heerlijk stuk stont vloog de Amerikaanse media op de onverhoedse familietragedie. De geruchtenmolen begon op volle toeren te draaien. Dronkenschap, ontrouw en publiciteitsstunt passeerden de revue. Op een minuscule oppervlakte werd een emotioneel huzarenstukje opgevoerd. Harold Pinter knikt goedkeurend. Iedereen hield zijn adem in en wachtte het verdict af. Uiteindelijk wilde Mr. Carter gaan feesten met Rihanna.

Eerlijk? Het deed deugd. Het was fijn om te zien. Zo. Ik geef het toe. We worden momenteel dag na dag murw geslagen met partijprogramma's, stemtesten van stemtesten en debatten. De voyeur in ons allen greep de kans om eventjes getranspor-

colofon

dwars is het studentenblad van Universiteit Antwerpen, gemaakt voor en door haar studenten. *dwars* verschijnt maandelijks tijdens het academiejaar en wordt gratis verdeeld op UA-campussen Drie Eiken, Groenenborger, Middelheim en Stadscampus. Dit nummer werd afgesloten op 18/05/2014. Oplage: 2.500 exemplaren. V.U.: Thibault Winants, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen.

Hoofdredacteur Thibault Winants **Adjunct-hoofdredacteur** Judith Buysse

Redactie Benjamin Theys, Carmen Wijnands, Carolina Rowicki, Julie Colpaert, Kathy Vanhout, Laurens Timmerhuis, Maarten Decaluwe, Maurits Chabot, Maxene Willems, Sander Carollo, Stefanie Geukens, Stephanie Ketels

Eindredactie Basia Dajnowicz (verantwoordelijke), Carmen Wijnands, Carolina Rowicki, Julie Colpaert, Laurens Timmerhuis, Stephanie Ketels

Fotografie Elise Geuens, Jonathan Debeer, Julie Jeunen, Martijn Franje, Maurits Chabot, Noemi Monu, Pieter Van der Borgh

Illustratie Basia Dajnowicz, Carmen Wijnands, Senne Claes

teerd te worden naar dom gekibbel en gekrakeel in een lift. Na De Wever versus Peeters en Magette versus De Wever snakten we naar losbandigheid en onnozelheid. Niet dat de gladiatorenduels tussen de twee kopstukken saai waren. Allesbehalve. Maar, geef mij liever een internetartikel met als kop: *'Beyonce's sister attacks Jay Z in elevator.'* *Holy freakin' amazeballs!*

Het was een opluchting om een nieuwsbericht te zien dat zo van de pot gerukt was, dat het daarom net dolletjes was ons te omwentelen in de *Schadenfreude* van een koppel supersterren. Binnen 4 dagen sloffen we immers richting het stemloket om een bolletje in te kleuren. Daar worden we gewezen op onze verantwoordelijkheden als kiezer, als Vlaming, als Belg en als Europeaan. Joepie.

Zwijg stil over de aanstormende examenperiode. Het is een basisrecht van de student om op zoek te gaan naar dwaasheid en flauwekul. Wat doet de student in aanloop naar de examens? Ik heb vernomen dat de Amerikaanse televisieserie *House of Cards* verduiveld goed is. *Honest Trailers* zendt elke dinsdag en donderdag een satirische filmtrailer uit. En jullie moeten zeker het filmpje bekijken waar een heroïsche kat een kleuter redt van een hondenaanval. *Super amazeballs!*

Thibault Winants,
Hoofdredacteur

Vormgeving Dorian Baetens, Hakan Çakaloz, Hylke Gustaaf, Maarten Decaluwe (verantwoordelijke), Martijn Franje

Social Media Nastia Vypriyts'ka, Sander Carollo, Stephanie Ketels (verantwoordelijke)

ICT Bart Braems, Hylke Gustaaf, Maarten Decaluwe

PR Laura Caluwe **Drukkerij** Favorit **Coverfoto** Noemi Monu

Met dank aan Capitant, Erica van Mulders, Sofie De Caigny, Unifac

E-mail contact@dwars.be **Adverteren** adverteren@dwars.be **Website** www.dwars.be

Redactielokaal en correspondentieadres: *dwars* - studentenblad Universiteit Antwerpen, Paardenmarkt 91, bus 1, B-2000 Antwerpen

Vragen, opmerkingen en suggesties zijn van harte welkom, alsook lezersbrieven. Anonieme brieven komen echter niet in aanmerking. De redactie behoudt zich het recht om ingezonden stukken in te korten of niet te plaatsen.

BELGIË, LAND VAN OOLT

Decock en De Keyzer: hoofdeconomen van dienst

Tekst: Julie Colpaert & Stephanie Ketels ■ Beeld: Noemi Monu

Niets laat de gemiddelde student zo siberisch koud als 'den economie'. Inflatie, werkloosheid en crisis: de termen vliegen ons dagelijks om de oren. Harder, beter, sneller, slimmer: de race naar 'de job' is moordend. Vroeger, in het land van ooit, waar onze ouders en grootouders woonden, dát waren gouden tijden! Wie hard werkte, raakte zo aan de top. Vandaag lijkt dat potje optimisme op. Nochtans is inzicht in en kennis van onze Belgische economie broodnodig: wij zijn dé toekomstige werkpaarden. Maar we geloven er niet meer in. Heeft al dat studeren nog wel zin? *dwars* ging wanhopig te rade bij twee geboren optimisten: Peter De Keyzer (Chief Economist bij BNP Paribas) en Stijn Decock (Hoofdeconoom bij Voka).

crisis en opportuniteit

Tijdens de grote bankencrisis heeft de overheid de banken gered. Is dat volgens jullie correct gebeurd? Wat zouden jullie achteraf anders gedaan hebben?

Stijn Decock In het algemeen heeft België het relatief goed gedaan. De verkoop van Fortis aan Frankrijk was wellicht te vermijden en de Belgische overheid heeft zich daar een beetje voor de Franse kar laten spannen. Maar ik ben ervan overtuigd dat het bedrag dat aan Fortis geleend werd, uiteindelijk terugbetaald zal worden. Dit geldt trouwens ook voor de KBC. Politici wilden in de eerste plaats het spaargeld redden, niet de banken. BNP verscheen toen als witte ridder. In België blijft vooral Dexia het zorgenkindje, maar laten we eerlijk zijn: die bank was voor de crisis al fundamenteel ongezond. Als men in 2009 had beslist om Dexia te ontmantelen, hadden er vele posities nog aan een goede prijs verkocht kunnen worden en was het risico veel minder groot geweest. Er werd te lang gedacht dat het nog goed ging komen.

Peter De Keyzer Fortis is de enige bank die na de crisis verdwenen is. Daarna had iedereen door dat de banken kampten met een gebrek aan liquiditeit en niet aan slechte leiding. Alle geldkranen zijn opengedraaid en er is geen enkele Europese bank meer gesneuveld. Dat is de ironie: Fortis is ten onder gegaan, omdat zij de eerste bank in moeilijkheden was. Achteraf zijn er altijd zogenaamde leunstoelstrategen die zeggen wat je allemaal had moeten doen, maar op het eigenlijke moment moeten beleidsma-

kers alle belangen met elkaar verenigen: de markten, de investeerders, de media en de kiezers.

Een arbeidsmarkt waar geen plaats is voor ouderen, is een markt waar geen plaats is voor jongeren

Na de financiële crisis van 2008 verzeilden we vanaf 2011 in de eurocrisis. Het zag er even naar uit dat de Eurozone ging imploderen. Wat speelde er op dat vlak?

De Keyzer De kans op een implosie is zo goed als onbestaande. De situatie in de Eurozone was een politiek-institutioneel probleem. Door het installeren van de muntunie werd een figuurlijk appartementsgebouw – de Eurozone – opgericht, maar de fundering ontbrak. Duitsland wilde eerst elk land integreren in de politieke unie en dan pas de munt installeren, maar dat is niet gebeurd. Het ontbreken van die fundering leverde 10 jaar lang geen problemen op. Alle landen – inclusief Griekenland, Italië, Portugal, etcetera – konden geld lenen alsof ze Duitsland waren. Toen kwam er de grootste financiële-economische aardbeving in generaties en ontstonden er gigantische barsten in die fundering; het gebouw stond zo scheef als de toren van Pisa. De Europese Centrale Bank (ECB) heeft het gebouw gestut om het niet te laten invallen. Vandaag moeten er onder de muntunie nieuwe funderingen zoals een reddingsfonds, pensioenleeftijd en arbeidsmigratie worden aangelegd. Dat is geen gemakkelijke taak.

Darwin en differentiatie

Oké, genoeg over de banken. Hoe zit het nu eigenlijk met de bedrijven? Je hoort over de ene sluiting na de andere, een jongerenwerkloosheid van 50 procent, enzovoorts. Wat zou België daar tegen kunnen doen?

De Keyzer Competitiviteit en productiviteit zijn belangrijke factoren. Zo sluit onze loonkost te weinig aan bij onze productiviteit. Die stijgt doorheen het leven, piekt rond 40 jaar, stagneert en daalt. Als het loon in een constante lijn stijgt en de werkgever steeds meer voor jouw arbeid moet betalen terwijl je niet meer kan presteren, dan raak je je job kwijt. ►

De werkgever kiest dan wel voor iemand anders die jouw job kan doen. Met werkloosheid is dat hetzelfde verhaal. Er is een jongerenwerkloosheid van meer dan 40 procent, dat wil zeggen dat het gevraagde loon hoger is dan wat je kan bijbrengen aan toegevoegde waarde, anders had je wel een job gehad. Ofwel is er extra scholing nodig, ofwel moet het minimumloon dalen: het is een van die twee. Het probleem in België is dat er weinig ouderen en weinig jongeren aan de slag zijn. De fabel over zogenaamde fakkeljobs waarbij de oudere zijn plaats doorgeeft aan een jongere bestaat dus niet.

Zijn we niet vaak té geschoold?

De Keyzer Onderwijs is een vorm van *signaling*. Een werkgever wil aanwerven, maar kent jou niet. Jouw diploma en cv worden dus beschouwd als een signaal. Vroeger betekende een universitair diploma iets: je behoorde tot een kleine bovenlaag waar de werkgever iets mee kon doen. De democratisering van het onderwijs zorgt er echter voor dat er opeens veel meer mensen een universitair diploma hebben. Het wordt vandaag moeilijk om je te differentiëren van anderen. Het is de theorie van Darwin *all over again*: je moet zien dat je eruit springt. Hierdoor gaan velen nog een extra diploma behalen om te beklemtonen dat ze nog meer kunnen. Dat betekent echter niet per se dat je meer kans gaat hebben op een job, maar het veroorzaakt wel een inflatie van diploma's.

België kampt ook met een hoge belastingdruk op lonen. Dat maakt het voor investeerders toch minder aantrekkelijk om in België te investeren?

Decock Ja, natuurlijk. Tot de jaren 2000 hadden we gemiddeld een overschot van 4 procent op onze handelsbalans, nu is dat gezakt tot een deficit van 2 procent. Dat was ook het probleem met de eurocrisis: die landen hadden een zwaar handelstekort en moesten een deel van hun consumptie financieren met geld uit het buitenland. België is dat nu ook aan het doen en dat moeten we echt rechtekken. Het is een signaal dat we slecht bezig zijn. Als we nog een aantal grote bedrijven in België verliezen, zal het tekort alleen maar hoger worden en dan word je afhankelijk van geld uit het buitenland. Wanneer het buitenland vervolgens het zaakje niet meer vertrouwt en geen geld meer wil geven, dan krijgen we een *déjà vu* van de crisis van 2007.

Zijn er concrete voorstellen om daar iets aan te doen?

De Keyzer In eerste instantie het verlagen van de loonlasten, maar de overheid zou het met minder belastingen kunnen doen dan het geld dat zij nu binnenkrijgt. Van elke 100

euro die wordt geïnd, gelieerd aan welvaart, worden er 54 achteraf uitgegeven door de overheid. Dat is een motie van wantrouwen tegen het vermogen van burgers en bedrijven om hun eigen keuzes te maken. De overheid redeneert dat zij meer dan de helft hoort uit te geven.

Het tweede probleem waar het IMF (*Internationaal Monetair Fonds, nvdr.*) en de OESO (*Organisatie voor Economische Samenwerking en Ontwikkeling, nvdr.*) ook over spreken, is de concurrentiekracht. Dat is de productiviteit van de export zelf; wat produceer je en is er vraag naar in het buitenland? Wat je merkt is dat België met een tekort zit in het aanbrenge van hoge IT-content. Met andere woorden: wij zijn goed in het aandraaien van vijzen in een auto, maar niet in het ontwikkelen van een besturingssysteem voor een robot die vijzen kan aandraaien. Als een buurland erin slaagt iets veel efficiënter en goedkoper in elkaar te steken, zijn we de productie kwijt.

 Ik vind het miserabilisme van 'iedereen heeft altijd steun nodig' wat overdreven. Het ligt vaak aan jezelf

Kunnen we stellen dat het overheidsapparaat te traag werkt door een efficiëntieprobleem ?

De Keyzer Een tijdje geleden stond er in de krant een vacature voor een fietsambtenaar. Dat wil voor mij zeggen dat je als overheid te veel tijd en geld hebt. Dat is iets wat mensen best zelf kunnen organiseren. En eens die ambtenaar er is, gaat hij de komende 40 jaar denken dat zijn job onmisbaar is en kan die op geen enkel moment worden afgeschaft. Elke job die je bij de overheid kan langer blijven bestaan dan elders.

Decock Het probleem in België is dat er te weinig mensen actief zijn in de privésector, want dat zijn degenen die netto bijdragen aan het systeem. Nu zijn werknemers gepensioneerd, leven ze van een uitkering of werken ze voor de overheid. Hoe meer mensen de overstap maken naar de private sector, hoe meer kan worden bijgedragen aan het systeem. Dat is niet pijnlijk, dat is gewoon zorgen dat er meer mensen aan de slag geraken.

grootouders en groeipijnen

De Belgische economie groeit te traag. Komt dit door een eventuele protectionistische houding?

De Keyzer Ik stel vaak vast dat belangengroepen belangrijker worden geacht dan het groepsbelang. Een goed voorbeeld is Albert Heijn: de Belg betaalt op jaarbasis ongeveer 13 procent meer voor zijn inkopen dan een Nederlander. Dat is niet omdat we meer eten, maar omdat het hier duurder is. Als er zich in een gemeente een Albert Heijn wil vestigen, staat het gemeentebestuur daar niet om te springen: zij willen de bestaande winkels geen pijn doen. Maar dat is exact de bedoeling. Die concurrentie helpt de consument. Als je dat tegenhoudt, hou je innovatie, productie en groei tegen. Dat is de grootste weerstand waar we in Europa tegenaan kijken. Iedereen heeft zijn eigen verworven rechten en belangen en is niet bereid om dat klein voordeeltje op te geven in ruil voor collectieve welvaartswinst.

Decock België heeft binnen Europa eigenlijk nog vrij veel groeipotentieel, vooral omdat we veel mensen in de inactiviteit hebben. Groei is ook hetgene dat je produceert. Als in inactieve, te vroeg uitgetreden en voor de overheid werkende werknemers, inzet in de private sector die groei creëert, produceer je gewoon meer. Hoe meer mensen er aan de slag zijn, hoe meer groei er gecreëerd kan worden. Voor ons is dat de uitdaging. Samen met Italië hebben wij ongeveer het grootste groeipotentieel van Europa. Als je inactieve mensen kunt activeren is het een positieve factor die we in handen

hebben. Maar het moet nu gebeuren. Er moet een pact komen waar we echt voor kunnen gaan. Op korte termijn gaat dit misschien pijn doen, maar op lange termijn hebben we die groei echt nodig om de vergrijzing te betalen.

De Keyzer Je bent in het peloton aan het fietsen. Er is er eentje die vooraan fietst en eentje vanachter. Degene die achterop fietst, heeft het meeste potentieel, die kan nog de meeste wielrenners inhalen. Degene die vooraan fietst, kan niemand meer inhalen. In België is er 20 procent van het aantal zestigplussers aan het werk, in Zweden is dat 60 procent. Dat betekent dat wij sneller naar die 60 procent kunnen gaan, voor de Zweden wordt het veel moeilijker om 100 procent te halen. De OESO heeft eens voor alle landen berekend wat er zou gebeuren als alle maatregelen worden toegelaten: meer concurrentie voor de kleinhandel, meer concurrentie binnen bekende sectoren, Albert Heijn en Uber (*Amerikaans taxialternatief, nvdv.*) toelaten, apothekers toelaten om ook online te verkopen, enzovoorts. Wel, België stond in dat onderzoek op de eerste plaats. We zouden 20 procent welvaart extra kunnen creëren op 10 jaar tijd.

liever lui dan moe

Ouderen die niet lang genoeg werken, te veel inactieven en jongeren die niet aan de bak komen: bepaald optimistisch is ons toekomstbeeld niet. Zijn we met zijn allen liever lui dan moe? ▣

De Keyzer Neem nu het voorbeeld van de brandweerman. In België wordt er gezegd: je bent 100 procent ongeschikt om op je 52ste nog op een ladder te staan, dus je mag stoppen met werken. In Scandinavië zeggen ze je bent 100 procent ongeschikt om nog op een ladder te staan, maar wel nog altijd 90 procent geschikt om binnendienst te doen. En dat is het verschil. In België wordt er te veel gefocust op wat niet meer kan, terwijl er gefocust moet worden op wat er wel nog kan. Dat betekent natuurlijk ook dat je een aantal verworvenheden aan de kant moet durven schuiven. Als je meer loon wil krijgen, omdat de prijzen zijn gestegen en niet omdat jij creatiever, innovatiever of harder werkt, dan krijg je een scheeffrekking. Het beste voorbeeld om te kijken of een arbeidsmarkt flexibel is of niet, is kijken naar de leeftijd van de stewardessen. Als je in Scandinavië een binnenlandse vlucht neemt, zijn ze stewardessen in de 50 jaar oud. Je moet bij Brussels Airlines maar eens iemand proberen vinden die ouder is dan 35. Een arbeidsmarkt waar geen plaats is voor ouderen, is een markt waar geen plaats is voor jongeren.

Decock Het hoge geboortecijfer blijft ook een enorme uitdaging voor Vlaanderen en België. Dat cijfer ligt voornamelijk bij migranten, die het voorlopig meestal slecht op school doen. Kunnen die migranten niet de elektriciens van de toekomst worden? Wanneer ze in getto's wonen zonder diploma op zak, worden ze pas een risicofactor. Als we er in slagen om die migranten door ons onderwijssysteem te krijgen, is er veel potentieel.

student, durf op uw bek te gaan

Hoe zouden jongeren en pas afgestudeerden begeleid kunnen worden naar een eerste job?

Decock Het probleem is dat het door de hoge loonkosten moeilijk is om iemand nieuw aan te werven. De vorige regering heeft er niet goed aan gedaan door meer risico's over te laten aan de werkgever. Hij betaalt veel meer om iemand te ontslaan. Vroeger kon je als student eerst 6 maanden proeftijd lopen en mocht de werkgever je binnen de week buitengooien als het niks werd. Zeker voor kleine en middelgrote ondernemingen die de stap zetten naar een extra werknemer is het vervelend als zij zich vergist hebben in die werknemer: dan moeten zij die nog 3 maanden uitbetalen. Voor een klein bedrijf is dat meteen heel veel. Het is verkeerd dat de regering die flexibiliteit heeft ingeperkt. Een

bedrijf moet nu al meteen overtuigd zijn dat ze de juiste werknemer te pakken hebben en daardoor nemen bedrijven steeds meer mensen aan die al ervaring hebben.

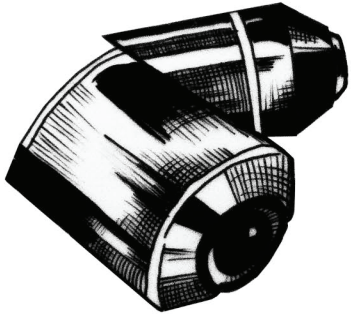
De Keyzer Daarom raad ik aan om een gratis stage te doen. Ik vind het altijd bizar dat mensen voor een stage betaald willen worden. Voor een diploma aan de universiteit betalen mensen graag geld, want dat is iets waard, maar een stage die na je studies meer waard is dan een bijkomend diploma, daar willen mensen voor betaald worden. Als je een werkgever in gedachten hebt, begin daar dan eerst gratis voor te werken. Een ervaring op je CV staat veel beter dan drie na elkaar behaalde diploma's van de universiteit.

Studenten moeten zichzelf dus constant verbeteren en al bezig zijn met later. Niet iedereen is daar toch voor gemaakt?

De Keyzer Niet iedereen hoeft dat te doen. Je hebt mensen nodig die ambitie hebben, maar ook mensen met weinig ambitie. Voor elke functie heb je iemand nodig en we gaan nooit met z'n allen één topjob kunnen doen. Mensen verschillen daarin: er zijn mensen die hun hobby interessanter vinden, anderen willen dan weer volledig voor hun werk gaan. Ik merk wel dat mensen soms zo geboeid zijn dat ze er gewoon vanzelf mee bezig zijn. Bij een vereniging als Capitant merk je dat bijvoorbeeld onmiddellijk: die mensen zijn echt gepassioneerd, waardoor ze het niet erg vinden om dat er naast hun studie nog bij te doen, terwijl ze evengoed ook bij de Wikings hadden kunnen gaan. Ja, dat staat goed op een CV, maar doe je het daarvoor? Waarschijnlijk niet. Je komt dat soms tegen: mensen die zo gemotiveerd zijn dat ze *out of the blue* een mail sturen, omdat ze geïnteresseerd zijn in een stage of omdat ze vragen hebben voor hun thesis. Ik zeg daar altijd 'ja' op. Als mensen vooruit willen en ambitieus zijn, ben ik altijd bereid om daaraan mee te helpen. Wat je zelf kunt, wordt vaak onderschat. Bekijk dus eerst wat je voor jezelf kunt doen, vooraleer je iets van het systeem verwacht.

Uiteraard gaan er mensen uit de boot vallen, maar ik vind het miserabilisme van 'iedereen heeft altijd steun nodig' wat overdreven. Het ligt heel vaak bij jezelf. Mijn advies aan studenten zou dus zijn: als je een job wil, je wil iets doen, spreek dan iemand aan die er al werkt en vraag of je er eens mee kan gaan babbelen. ■

microscop op wetenschap

here comes Batman!

Tekst: Stefanie Geukens ■ Beeld: Basia Dajnowicz

Het is voor slechtzienden niet altijd een pretje om zich door hectisch verkeer te bewegen. Ze kunnen zich vaak moeilijk oriënteren als ze afwijken van hun vaste route. Zelfs met een blindenstok is het risico op een blauw oog door botsingen met laaghangende winkelborden reëel. Naast de bekende witte stok werden al elektronische hulpmiddelen ontwikkeld die de omgeving hoor- of tastbaar maakten, maar in de praktijk werden ze weinig gebruikt. Vaak waren ze te zwaar om mee te nemen of gaven ze foute informatie. Gelukkig is er nu een techniek waar blinden enkel hun mond voor nodig hebben: de 'tongklik'-techniek, die wordt onderzocht aan Universiteit Antwerpen.

De 'tongklik'-techniek maakt gebruik van echolocatie, zoals vleermuizen dat in de natuur doen. Deze intelligente beestjes zenden ultrasonische geluidsgolven uit, waardoor ze perfect weten waar zich een lekker insect bevindt. Ze vinden hun maaltijd zelfs in het pikdonker zonder tegen bomen of andere obstakels te vliegen. De geluidsgolven die ze produceren bewegen zich door de lucht. Wanneer deze golven een voorwerp tegenkomen, worden ze weerkaatst. De vleermuis kan deze teruggekaatste golven opnieuw opvangen en vormt zich zo een beeld van de omgeving.

Hoewel mensen geluiden met een lagere frequentie voortbrengen, die minder geschikt zijn voor echolocatie, zijn er toch slechtzienden die deze techniek gebruiken. Ze 'klikken' met hun tong en zenden zo een geluidsgolf uit, die ze vervolgens opnieuw opvangen

wanneer deze terugkaatst. Het vergt veel tijd en oefening voordat slechtzienden deze techniek onder de knie hebben. Motivatie en concentratie spelen een belangrijke rol, maar een sterk ontwikkeld auditief vermogen is ook belangrijk. In Vlaanderen zijn er slechts een klein aantal 'tongklikkers'. Ze gebruiken de techniek om zich beter te kunnen oriënteren en om obstakels te ontwijken.

Universiteit Antwerpen onderzoekt samen met Radboud Universiteit Nijmegen en Technische Universiteit Eindhoven of de techniek van echolocatie aan alle slechtzienden aan te leren is. Ze analyseren welke 'tongklik' en frequentie optimaal zijn in bepaalde omstandigheden en proberen de training te verbeteren zodat meer slechtzienden echolocatie kunnen aanleren. Ze zoeken bovendien naar algemene richtlijnen en strategieën door uiterst begaafde 'tongklikkers' te observeren. Er wordt ook nagegaan of het gebruik van echolocatie daadwerkelijk voor een verhoging van de zelfstandigheid van de slechtziende zorgt. Dankzij dit onderzoek kunnen hopelijk meer blinden echolocatie in de toekomst toepassen en gemakkelijker hun weg vinden door de straten. Kijk dus niet vreemd op als je morgen iemand passeert die een 'tongklikje' maakt en vervolgens in een boogje om een postbus heen wandelt. ■

Kandidaten die aan het onderzoek wensen deel te nemen kunnen zich melden via het e-mailadres marc.vanbaelen@uantwerpen.be of telefonisch op 03/2654670.

dwars door de

BLOKPERIODE

don't panic!

Tekst: Carmen Wijnands & Maxene Willems ■ Beeld: Carmen Wijnands

De examenperiode staat weer voor de deur. Bij velen breekt het zweet al uit bij de gedachte. Al sinds de paasvakantie hangen de examens als een donkere wolk boven onze hoofden. Het zal weinig studenten volledig koud laten. Sommigen steken de kop in het zand en leven er nog rustig op los, anderen zitten al diep in de boeken. Wat voor studiemethode je ook hanteert, uiteindelijk zitten we allemaal in hetzelfde schuitje. *dwars* deed een rondje Hof van Liere en vroeg studenten over hun leerstijlen en examenstress. Hoe blokt de Antwerpse student?

Lissa, 22 jaar, Communicatiewetenschappen

Ik kom meestal rond tien uur naar de bib om te werken aan mijn scriptie die over minder dan een maand af moet zijn. Ik heb net 2 maanden stage achter de rug. Ik studeer samen met een vriendin in de bib, zodat we elkaar kunnen motiveren en samen kunnen pauzeren. Om te ontspannen kijk ik tv of ga ik eens iets drinken met vrienden. Ik doe dat laatste wel minder dan normaal. Ik stel nog wel eens wat uit. Hoewel ik nooit echt in de problemen ben gekomen met mijn studie, heb ik wel een paar keer tweede zit gehad.

Mijn tip: Slaap goed en maak een planning, dan wordt de druk niet te groot. Het is ook erg belangrijk dat je soms even helemaal niet over je examens praat.

Golden Power van de Aldi, daar drink ik liters van

Laurens, 21 jaar, Taal- en Letterkunde

Mede door mijn uitstelgedrag heb ik veel stress. Ik onderga de examenperiode stap voor stap, dus examen per examen. Om te ontspannen date ik en ga ik op café. Sociaal zijn mag toch? Maar ik drink wel minder dan normaal. Ook masturbeer ik meer. Ik studeer nooit in de bib, dan ga ik toch alleen maar naar buiten om te roken (*lucht*). Ook zie ik iedereen heel hard werken en dan voel ik me schuldig omdat ik minder goed bezig ben. Tijdens het leren neem ik veel pauzes, dat heb ik ook nodig. Ik slaap meer dan normaal, misschien onbewust om later te kunnen beginnen met leren. Ik eet pizza's, omdat ik het gevoel heb dat ik geen tijd heb, al kan ik eigenlijk best koken. Ik stel sowieso veel uit, dan ga ik bijvoorbeeld ineens bezig zijn met mijn profielfoto op Facebook.

Mijn tip: Ik heb absoluut geen tips, ik ben een slechte student. Ik luister wel naar motiverende muziek, vrolijke jaren '80 deuntjes bijvoorbeeld. Ik doe ook extreem veel aan zingeving tijdens de examens.

Het is ook belangrijk dat je soms helemaal niet over je examens praat

Stefanie, 22 jaar, Taal- en Letterkunde

Ik ondervind veel stress van mijn examens. Ik heb veel deadlines van papers de komende tijd en kort daarop examens. Vroeger was het nog erger, toen droomde ik zelfs wel eens over mijn leerstof! Vooral tijdens mijn eerste jaar leed ik aan doodse stress, maar na een paar jaar weet je wel wat je kunt en word je zekerder van jezelf. Tijdens de blokperiode ga ik naar huis, dan hoef ik zelf niet te koken en kan ik lekker in mijn studeerouffit rondlopen. Ik onderga een sociale isolatie, met uitzondering van een gesprekje op Facebook hier en daar om mensen te vragen hoe het gaat. Ik ben gefocust; het is even op je tanden bijten, maar dan ben je er ook eerder vanaf. Ik stel wel eens dingen uit, ik heb jammer genoeg nog nooit 3 maanden zomervakantie gehad.

Mijn tip: Probeer niet te panikeren, je moet redden wat er te redden valt. Al gaat het totaal niet, je moet doorgaan, anders heb je helemaal niks.

Alexander, 22 jaar, Audiovisuele kunsten

Meestal begin ik pas 2 dagen voor mijn examens met leren. Ik heb nu ook geen andere keuze; ik heb veel praktijkles en de workshops zijn dan pas laat gedaan. Stress is iets dat ik nodig heb. Ik wacht tot ik echt niet meer kan. Vervolgens studeer ik totdat ik doodval. Ik ben een typische nachtstudent, ik begin pas 's avonds. Voor mijn moeilijkste vak studeer ik 15 tot 16 uur, en gelukkig houd ik dat wel vast. Mijn eetpatroon is heel onregelmatig. Ik eet veel tussendoortjes en ik doe aan *midnightsnacking*. Golden Power van de Aldi, daar drink ik liters van. In mijn hoofd ga ik dood. Samen met mijn vlam studeer ik in de bib, zij motiveert mij. Om eerlijk te zijn werkt dat niet echt voor mij, ik ben misschien dan

wel iets minder afgeleid, maar ik voer niet echt iets uit. Om te ontspannen speel ik stomme spelletjes en kijk ik filmpjes op YouTube. Ook kijk ik meer porno dan normaal.

Mijn tip: Doe gewoon je best, dan haal je het wel.

Bianca, 23 jaar, Communicatiewetenschappen

Ik heb op dit moment geen examens, maar ik werk aan mijn scriptie. Ik zit meestal vanaf 10 uur in de bib en ga door tot 17 uur, vandaag was dat iets later dan gepland. Stress heb ik met momenten, maar ik heb nu geen vakken meer en mijn stage is gedaan, dus ik kan me nu volledig op mijn scriptie richten. Het heeft wel een tijdje stilgestaan, maar nu maak ik volle dagen.

Ik vind het redelijk gemakkelijk om op schema te blijven. Studeren is stressvoller dan papers schrijven, want je kunt je eigen deadlines stellen als je dingen schrijft. Om tot rust te komen ga ik samen pauzeren met bekenden in de bib. 's Avonds doe ik niets meer. Dan zie ik mijn lief, kijk ik tv of ga ik even iets drinken. Ik heb geen last van uitstelgedrag.

Mijn tip: Maak een planning, bij mij werkt dat heel goed. Ga af en toe met vrienden op café en probeer dan niet meer over examens of scriptie te praten, zet het even uit je hoofd. Sporten schijnt ook super te zijn, je zou er energie van krijgen, maar dat doe ik zelf eigenlijk niet veel in de blokperiode.

TEST JEZELF: herken je jezelf in de gedachte of uitspraak, vink deze dan aan.
Het aantal aangevinkte uitspraken is je score op uitstelgedrag.

uitstelgedrag

 "Ik ga vannacht wel door. Of morgen."	 "Wat zijn de mensen op mijn wall aan het doen?"	 "Nog even internet research nodig."	 "Na deze aflevering."	 "Na dit level." ☐
 "Eerst moet mijn kamer nog netjes."	 "Eerst een fijne planning."	 "Ik presteer beter onder druk."	 "Ik heb toch nog een week."	 "Eigenlijk examens, maar f*ck it."

Yasmin, 23 jaar, Master Filmstudies en Visuele Cultuur

Mij resten twee examens, mijn thesis en nog een stage in juli. 2 juni moet mijn thesis af zijn. Meestal werk ik 3 dagen aan een vak en dan wissel ik af. Op vrije dagen werk ik aan mijn thesis. Per vak begin ik ongeveer 7 dagen van te voren. Op de dagen voor het examen heb ik wel veel stress, dan droom ik over niet genoeg gestudeerd hebben en al op het examen zitten. Als ik dan wakker word ben ik erg opgelucht, want dan heb ik nog een paar dagen. Vroeger kwam ik tot rust door mijn poes te aaien, die lag op mijn bed terwijl ik aan het studeren was. Omdat er in de bib altijd gefluisterd wordt, studeer ik er niet meer. Oordopjes vind ik maar ongemakkelijk. Het liefst studeer ik thuis voor het raam, dan heb ik nog het gevoel dat ik buiten ben.

Tijdens de examens masturbeer ik meer

Ik heb wel last van uitstelgedrag, voor ik begin aan mijn planning heb ik de neiging alles op orde te willen maken. Dan moet mijn kamer bijvoorbeeld nog opgeruimd worden. Ik presteer goed onder druk. Ik leer het liefst zo laat mogelijk, dan is alles nog vers in mijn kortetermijngeheugen. Herhaling helpt ook. Ik zie mijn lief minder tijdens de examens, we slapen de avonden voor het examen niet samen. Ik ga af en toe nog wel iets drinken, maar geen grote feestjes. Ik drink meer water en heb vaker honger. Ik probeer dan gezond te eten, veel appeltjes en dergelijke. Ook ga ik vroeger slapen.

TEST JEZELF: herken je jezelf in de gedachte of uitspraak, vink deze dan aan.
Het aantal aangevinkte uitspraken is je score op examenstress:

examenstress	☐ "Aaaaaaa aaaaaaah!!!!"	☐ "Dadelijk weet ik op het examen niks meer."	☐ "Ik krijg geen hap naar binnen."	☐ "Het gaat nooit meer lukken."	☐ "Deze periode ga ik echt door de mand vallen."	☐
	☐ "Ik kan niet meer slapen."	☐ "Iedereen is beter bezig dan ik."	☐ "Ik zuig hier veel te hard in."	☐ "Nog maar één dag."	☐ "Ik moet mezelf echt opsluiten."	☐

Mijn tip: Ik heb deze ooit gehoord van een meisje dat nooit tweede zit had: op de dag voor een examen om half negen opstaan en de volledige dag voor het examen nemen om alle leerstof te herhalen. Je moet dan zorgen dat je alle stof al eens gezien hebt en niks nieuws meer hoeft te bestuderen. Ook als je niet alle stof hebt gezien, is het toch vooral belangrijk hetgeen te herhalen wat je al gezien hebt. Dan blijft het beter hangen. Selecteer een goede samenvatting van iemand anders, die kun je bijvoorbeeld kopen bij Quickprinter voor mijn opleiding, bekijk deze kritisch en vul deze aan met je eigen notities. Je bent dan niet al die tijd kwijt. Wissel ook dingen uit met medestudenten.

Vroeger had ik doodse stress, maar na een paar jaar weet je wel wat je kunt

Levi, 20 jaar, Sociaal Werk

Per blokperiode heb ik gemiddeld negen examens. Ik heb relatief weinig stress, de meeste mensen om mij heen stressen meer. Een blokdag doe ik op mijn eigen tempo. Ik zet mijn wekker niet, als ik wakker word ontbijt ik en begin ik op mijn gemak. Ik ga dan door totdat ik klaar ben, dat kan heel laat worden, maar ik weiger mijn wekker te zetten om te leren. Ik besteed maximaal 3 dagen aan een vak, maar ik studeer dan wel 3 dagen aan een stuk. Ik kom tot rust door mijn pc open te doen en het internet te verkennen, dan kom ik overal terecht. Op vrijdag of zaterdag ga ik nog wel eens een uurtje of twee op café, maar geen heftige stapavonden. Ik eet veel meer. Geen snoep, maar echt eten. Ik eet in een blokperiode zes keer per dag een degelijke maaltijd. Cornflakes, croque monsieurs, pistolets, wat moeder maakt, lasagne. Ik slaap wel anders, de uren verschuiven gewoon wat. Ik ben echt een nachtwerker. Uitstelgedrag bestaat vooral uit naar Facebook staren zonder dat ik het beseft. Ik presteer een stuk beter als het echt, echt moet. Als ik een maand van te voren begin met schrijven aan een paper zit ik aan een pagina per dag, vlak voor de deadline kunnen dat er tien zijn, allemaal op de laatste dag.

Mijn tip: Je moet vooral op tijd doorhebben wat je beste leermethode is en dat dan ook deftig doen. Iedereen werkt anders. Of het nou uitstellen is of iets anders, doe het gewoon goed.

uitslag test jezelf

De belangrijkste hindernissen voor een glorierijke examenperiode lijken uitstelgedrag en stress te zijn. Vaak gaan deze hand in hand. Door het uitstellen van werk, hoef je de angstaanjagende hete brei nog even niet onder ogen te komen, maar tegelijkertijd is er van echte ontspanning geen sprake, de uitgestelde feiten dwalen nog door je hoofd. Je kunt door de uitspraken wel of niet aan te vinken, uitvinden of jij veel uitstelt en stresst. Wat voor type student jij bent, kun je vervolgens zien door in het raster je scores te combineren en te zien in welke hoek je valt. Val je precies in het midden, dan zul je je in meerdere profielen herkennen.

krachtpatser

Als dit je score is, ben jij gezegend met een unieke studiehouding. Je ondervindt niet veel stress en je gaat gewoon aan de slag. Veel hulp heb je vast niet nodig bij je studie, wat is je geheim? De voltallige dwarsredactie vraagt je vooral vriendelijk uw medestudenten niet te enthousiast en levenslustig te benaderen gedurende de examens, daar kunnen zij zich wel eens extra gestresst door gaan voelen. Deel je geheim met je studiegenoten.

uitstelkoning

Het uitstellen van belangrijke dingen heeft een zekere functie, het is een manier om de controle te behouden. Als je wordt overladen met een pak werk, is het prettig daar geen slaaf van te worden. Daarnaast is het menseigen om een zekere urgentie nodig te hebben en dus beter te presteren onder druk. Vaak werkt uitstellen echter averechts, stress wordt er op de lange termijn juist groter van. Bij jou lijkt dat minder het geval, maar zorg er vooral voor dat het blijft werken. Naarmate je studie vordert worden de leertaken groter en het is goed om je soms af te vragen hoe terecht je ontspannen houding is.

perfectionist

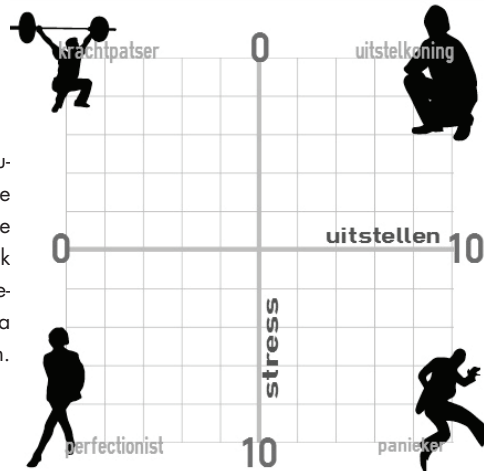
Omdat je zwaar tilt aan je examens, begin je op tijd en zet je ze voorop. Daar is in principe niets mis mee, maar het is niet fijn dat je stress ondervindt. Veel mensen zullen jaloers zijn op jouw gemotiveerde houding en zelfdiscipline, focus vooral op het positieve. Wees lief voor jezelf, want examens zijn ook gewoon een misdaad.

panieker

Veel stress en veel uitstellen werkt niet effectief. Je staat steeds meer onder druk en je komt zo in een negatieve spiraal terecht. Probeer als je pauze houdt, echt pauze te houden. Niemand kan aan een stuk eindeloos doorwerken, pauze verdienen je en heb je nodig. Niks om je schuldig over te voelen. Voorkom het voor je uit staren naar een scherm en laad je vooral echt op. Even weg van de computer, even niet over de stof nadenken, even sporten of iets anders actiefs. Je kopzorgen stillen, doe je het best door te bewegen. Als je scores echt heel hoog zijn, kijk dan eens naar informatie over trainingen.

Het Departement Sociale, Culturele en Studentgerichte diensten van Universiteit Antwerpen biedt trainingen aan voor onder andere uitstelgedrag en faalangst. Voor meer informatie: STudenten Informatie Punt (STIP), Stadscampus, Agoragebouw, Grote Kauwenberg 2, 2000 Antwerpen, T +32 3 265 48 72, stip@uantwerpen.be. Of kijk op: www.uantwerpen.be/trainingen.

Of u nu een krachtpatser, uitstelkoning, perfectionist of panieker bent, het maakt ons niet uit. Wij denken aan u in deze zware tijd en hopen op een voorspoedig verloop voor alle blokkers deze blokperiode. We will prevail! 🏳️

Tekst: Maarten Decaluwe, Laurens Timmerhuis & Thibault Winants ■ Beeld: Basia Dajnowicz

contraire is satire

transparantie van universitaire gelden

Er bestaat nog steeds veel discussie rond de subsidiëring van de overkoepelende studentenvereniging Unifac. Neen, de subsidies van Unifac zijn niet verdubbeld. Naar aanleiding van een satirisch stuk in dwars 85 barstte het debat rond de subsidies van de overkoepelende studentenvereniging(en) weer open.

Hoe zit de exacte verdeling tussen ASK-Stuwer en Unifac met het geld dat Universiteit Antwerpen hen aanlevert? Wilde verhalen doen al enkele jaren de ronde op de stadscampus van Universiteit Antwerpen. Verhalen die nooit werkelijk ontkracht zijn geweest. Unifac zou exuberante etentjes organiseren met het geld van de student. Niemand schijnt Unifac

nog écht te vertrouwen en de geruchtenmolen blijft doordraaien. Om de cowboyverhalen de wereld uit te helpen en enige duidelijkheid te scheppen, contacteerde *dwards* de studentenclubs van de Stadscampus (*dank aan de praesidia die deelnamen, nvd.*) en Caroline Leys, de voorzitter van Unifac. "12,50 euro per persoon hebben we dit jaar uitgegeven aan ons etentje in de Kiekes. Dat wil ik toch even benadrukken," aldus Leys.

De resterende 75.000 wordt bijgevolg volledig verdeeld naar de studentenaantallen toe waar de overkoepelende organisaties verantwoordelijk voor zijn

Een gebrek aan transparantie en openheid. Dat wordt Unifac en ASK-Stuwer al jaren verweten. Spijtig dat een overkoepelende studentenvereniging daarmee wordt geconfronteerd. Het zijn net deze twee eigenschappen die eigen moeten zijn aan een dergelijk studentgericht orgaan. Waar loopt de communicatie spaak? Is de verstandhouding tussen de student (en verenigingen) en Universiteit Antwerpen wel optimaal? *dwards* moest in ieder geval de zeven zeeën doorkruisen om enige bruikbare informatie bij de administratie van UA Antwerpen vast te krijgen. Een tevergeefse queeste.

de verdeling

Veel studenten verlangen – net als *dwards* – naar duiding. Wat is de precieze som die VUAS verdeeld onder ASK-Stuwer en Unifac? Is die som dit jaar verhoogd? Waar gaat dit geld naartoe?

Even ter verduidelijking: VUAS (Verenigde UA Studenten) is de koepel die zich boven Unifac en ASK-Stuwer plaatst en zich als de legitieme vertegenwoordiger van de studenten aan Universiteit Antwerpen opstelt. VUAS behartigt ook de rechten en belangen van alle UA Antwerpenstudenten tegenover de universiteit en de buitenwereld. VUAS houdt zich bezig met de culturele, academische en sociale aspecten van het studentenleven. In het bestuur van VUAS zetelen zes leden: zowel drie afgevaardigden van Unifac als van ASK-Stuwer. Waar Unifac de overkoepelende studentenvereniging is voor de Stadscampus, daar verdedigt ASK-Stuwer de belangen voor de Buitencampus (*Campus Drie Eiken, Campus Groenenborger en Campus Middelheim, nvd.*). "VUAS ontvangt 120.000

euro. Sinds de integratie van de universiteit met de hogescholen in Antwerpen is het bedrag dus hoger geworden. Het is de eerste keer in 10 jaar tijd dat die subsidiëring is verhoogd. Voorheen ontving VUAS 90.000 euro," legt Leys uit. 30.000 euro extra subsidies, dus. Dat is een aanzienlijke som. Logisch dat met deze centen ook verantwoordelijk wordt omgesprongen. Alle remmen losgooien, is hier niet van toepassing. "Die rekening wordt intensief gecontroleerd door zowel ASK-Stuwer als Unifac. In totaal waken dus 28 leden van de twee verenigingen nauwkeurig over de uitgavenramingen van activiteiten. Gaan sjoemelen met het geld wordt direct opgemerkt," gaat Leys verder.

120.000 euro. Schrijf het neer. Een mooi bedrag dat de overkoepeling VUAS ontvangt van Universiteit Antwerpen. Hoe gebeurt de verdere verdeling? 60.000 euro voor ASK-Stuwer en 60.000 voor Unifac? "VUAS behoudt 30.000 euro. Daarin zitten 5.000 euro werkingskosten voor VUAS. Dat bedrag wordt gebruikt om bijvoorbeeld de Calamartescampustoer te bekostigen en zowel het Unifac-postje als de UA Snelkrant tijdens de stuververkiezingen financieel te steunen, omdat de motivaties van alle kandidaten dan in de bladen staan. Daardoor verdubbelen deze in grootte. De overige 25.000 euro van VUAS wordt volledig verdeeld onder de studentenverenigingen (*9.395 euro naar de gerechtigde kringraadclubs van de buitencampus; 15.605 euro naar de gerechtigde kringraadclubs van de stadscampus, nvd.*). Deze verdeling wordt voorgelegd aan de Stuvoraad. Zij staan in voor de aanwending van sociale toelagen en van de inkomsten uit de werking betreffende studentenvoorzieningen. VUAS stort bij goedkeuring van de Stuvoraad die gelden door naar Unifac en ASK-Stuwer met de vastgelegde verdeling." De clubs laten horen zeer dankbaar te zijn voor hun subsidies. Velen vinden hun inkomsten echter voornamelijk uit andere bronnen, maar vinden dat een vanzelfsprekende gang van zaken. De onderlinge verdeling van de bedragen verloopt volgens hen eerlijk. Op een enkele club na waren zij tevreden over de omvang van de aan hen verstrekte gelden.

de studentenclubs

Hoe zit de verdeling dan op vlak van de clubs? Van de 120.000 euro die Universiteit Antwerpen ter beschikking stelt, wordt 25.000 euro (*30.000 euro minus werkingskosten van 5.000 euro, nvd.*) door VUAS verdeeld over de clubs. Elke club krijgt een vast bedrag van 500 euro. "Daarboven geldt dat de faculteitsclubs een toelage krijgen naar

studentenaantallen,” verklaart Leys. “Dat is ook logisch. Een faculteitsclub zoals Wikings-NSK, de faculteitsclub van TEW, krijgt meer subsidies dan Klio, de departementsclub van geschiedenis. Die verdeling op basis van studentenaantallen gaat ook op voor de koepels. ASK-Stuwer en Unifac verdelen de overige 90.000 euro onderling. Daarvan verkrijgen zij elk 7.500 euro aan werkingskosten.” De resterende 75.000 euro wordt bijgevolg volledig verdeeld naar de studentenaantallen toe waar de overkoepelende organisaties verantwoordelijk voor zijn. Respectievelijk ontvangen Unifac en ASK-Stuwer 47.860 euro en 27.140 euro. Bij navraag weten de meeste clubs zich deze bedragen correct te herinneren, omdat zij op de kringraadvergadering, na aanvraag, door Unifac uiteengezet zijn. Echter, waar sommigen de bedragen voor studentenverenigingen te hoog inschatten, weten anderen weer niet precies hoeveel Unifac eigenlijk ontvangt. Enkele clubs geven toe dat zij het bedrag dat Unifac zelf ontvangt aan de hoge kant vinden, en dat informatieverstrekking wat spontaner moet verlopen. Ondanks berichtgeving blijkt er dus nog steeds onduidelijkheid te bestaan. “Ook ik heb hier geen verklaring voor, misschien een gebrek aan aandacht of interesse? We sturen het verslag nochtans altijd nog eens door,” laat Leys weten. “Kijk, elke euro die we uitgeven, moeten we verantwoorden aan de universiteit. Subsidies die voor een club bestemd zijn, kunnen we bijvoorbeeld niet zomaar inhouden en zeker niet in onze eigen pot stoppen.”

Moest Abundantly Jazz niet doorgaan in de spiegel-tent, zou het veel van zijn charme en succes verliezen

Elke kringraadvereniging moet voldoen aan bepaalde voorwaarden om recht te krijgen op hun subsidie. Een van de voorwaarden waaraan een studentenclub moet voldoen is doorheen het academisch jaar aanwezig zijn op de vergaderingen van de kringraad. Wat als een club niet voldoet aan een voorwaarde? Verdwijnt hun subsidie dan en waar gaat het geld naartoe? “Deze som wordt bevroren op de rekening van VUAS,” verklaart Leys, “tot ze mogelijks teruggevorderd wordt door de universiteit of het Departement Sociaal, Culturele en Studentgerichte Diensten (SCS). Unifac heeft dus geen toegang tot deze gelden.” Leys vervolgt: “Ook de beslissing tot intrekking van de subsidies ligt niet bij Unifac, wij geven slechts een gemotiveerd advies aan het SCS en zij moeten deze onderschrijven. Wij hebben niet de volmacht om een subsidie in te trekken. Gelukkig maar.” De studentenclubs, op wiens medewerking we konden rekenen, vonden de eisen die aan

hen gesteld worden gerechtvaardigd en zagen hier weinig ruimte voor verbetering in. Wel betreunden sommigen dat zij de gekregen subsidies niet voor alle uitgaven kunnen aanwenden. Zo zou een vergoeding van facturen voor drank en voedsel niet mogelijk zijn, terwijl dit toch wel een aanzienlijke kost blijkt bij vele praesidia.

47.860 euro van Unifac

Elk jaar keren er verscheidene overkoepelende activiteiten terug op de Stadscampus. Die rits aan evenementen worden betaald door Unifac. Het startschot wordt gegeven met de verkenningsdagen begin september. Vervolgens feesten de studenten op Students On Stage eind september. In december organiseert Unifac – samen met Zomaar een Dak – Kerst op UA. Het tweede semester van het academisch jaar hebben we het cultuurfestival Calamartes en als laatste de kiesweek in april. Daarnaast lezen de studenten van de Stadscampus ook het Unifac-postje, de allergrootste hap uit het budget bij Unifac, en de studenten van de Buitencampus de UA Snelkrant. “Er zijn heel wat overkoepelende activiteiten die geld kosten en door de jaren heen enkel nog meer geld zijn gaan kosten. Daarom zijn we nu ook aan het sparen, zodat we de komende 10 jaar niet in de problemen zouden komen,” legt Leys uit. “Students on Stage neemt altijd een redelijke hap uit het financieel pakket. Zeker nu de studentenaantallen aanzienlijk verhoogd zijn door de integratie van Universiteit Antwerpen met de hogescholen, moeten we meer betalen voor onder andere security, EHBO-posten en het wisselbekersysteem.”

En hoe zit het met Calamartes Festival, het cultuurfestival waar talloze studentenclubs hun financiële en culturele steentje aan bijdragen? “Het algemene kostenplaatje van Calamartes Festival wordt bezoldigd door Unifac, zoals belichting, geluid, promotie, enzovoort. De huur van de spiegel-tent zelf wordt betaald door Universiteit Antwerpen. Daarenboven ontvangen wij cultuursubsidies van Stad Antwerpen en Provincie Antwerpen,” gaat Leys verder. “We geven de studentenverenigingen de faciliteiten om een cultuurminnend studentenpubliek aan te spreken. Een voorbeeld: Abundantly Jazz, georganiseerd door Abundantia. Dat is een fantastische activiteit die altijd veel volk lokt naar de spiegel-tent. Moest een dergelijke activiteit niet in de spiegel-tent doorgaan, dan zou het veel van zijn charme en succes verliezen.” Bij de studentenclubs die aan dit artikel meewerkten bestaat onenigheid over de kostprijs van Calamartes. Hoewel zij allen het belang van Calamartes inzien en onderstrepen, vragen sommigen zich af waarom dit zo’n grote

uitgavepost voor Unifac zou zijn, aangezien de grote kost van de tent voorzien wordt door Universiteit Antwerpen en de clubs de uitgaven voor hun programma voor eigen rekening dienen te nemen. Anderen zien juist graag hogere subsidies voor Calamartes en beseffen dat het festival een grote kost met zich meebrengt.

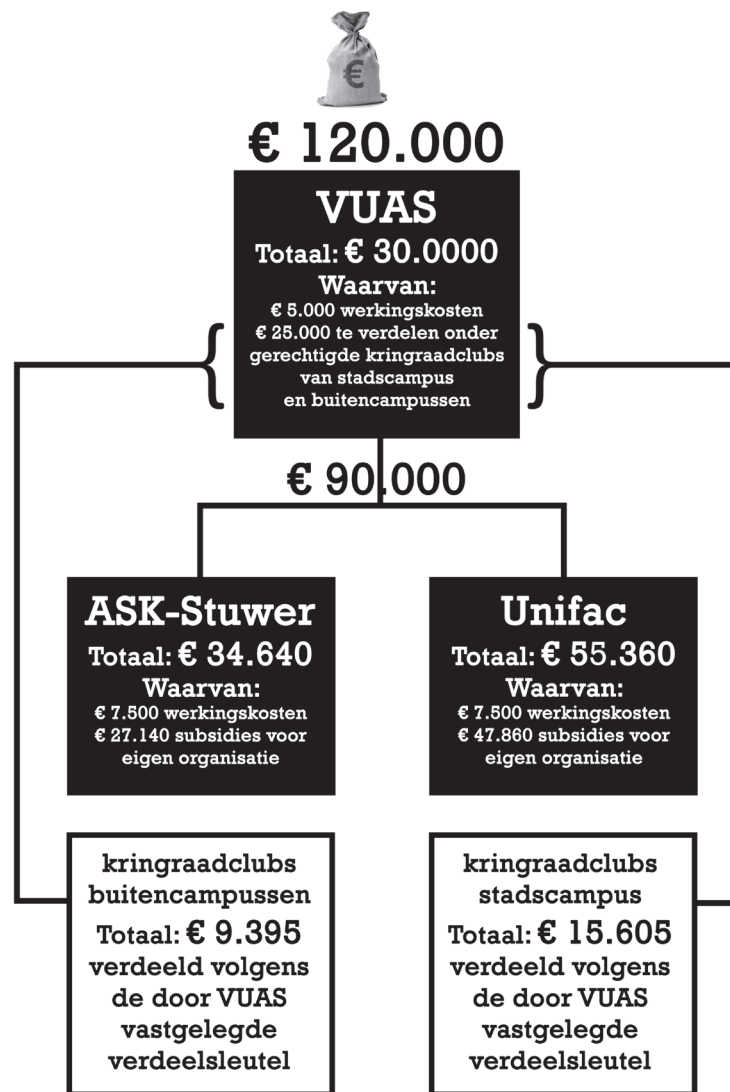
public relations

Naast de subsidiëring die de koepelverenigingen ontvangen van Universiteit Antwerpen, halen ze natuurlijk ook zelf sponsoring binnen. *Public relations* binnen deze verenigingen vormen een omvangrijke bron van inkomsten. "We letten er op dat subsidiegelden rechtstreeks terugkeren naar de studenten, zo draaien we TD's bijvoorbeeld enkel op de centen die Unifac uit sponsorbedragen haalt. Zoals de Blue Lagoon TD en de OpeningsTD van Unifac," vertelt Leys. "Unifac organiseert dergelijke activiteiten natuurlijk om onze naamsbekendheid te verstevigen. Calamartes wordt vaak niet geassocieerd met Unifac. Dat moet ook niet voor ons omdat er net zoveel clubs aan deelnemen, maar om een garantie te hebben voor opvolging binnen het Unifac-team, zijn bijvoorbeeld TD's de ideale katalysator."

De beslissing tot intrekking van de subsidies ligt niet bij Unifac, wij geven slechts een gemotiveerd advies aan het SCS

Onontbeerlijke organen als studentenkoepels binnen het Antwerpse studentenleven, dragen een grote verantwoordelijkheid over de centen van de studenten. Een uitgebouwde organisatie gekoppeld aan een goede samenwerking met 't Stad en Universiteit Antwerpen mag echter geen uitgebreide communicatie ontberen naar de studentenvereniging en, in het bijzonder, de student toe. Roddels gaan hand in hand met dergelijke organen. Met een uitgebreidere informatieverstrekking kan men al hoge ogen gooien.

Hoewel een openbare zwart-op-wit jaarrekening voor velen op toekomstmuziek lijkt, kan een simpele vraag al veel duidelijkheid verschaffen. Aarzel niet om uw overkoepeling aan te spreken. Daar zijn ze voor. ■

de dag van

de 10-u

n

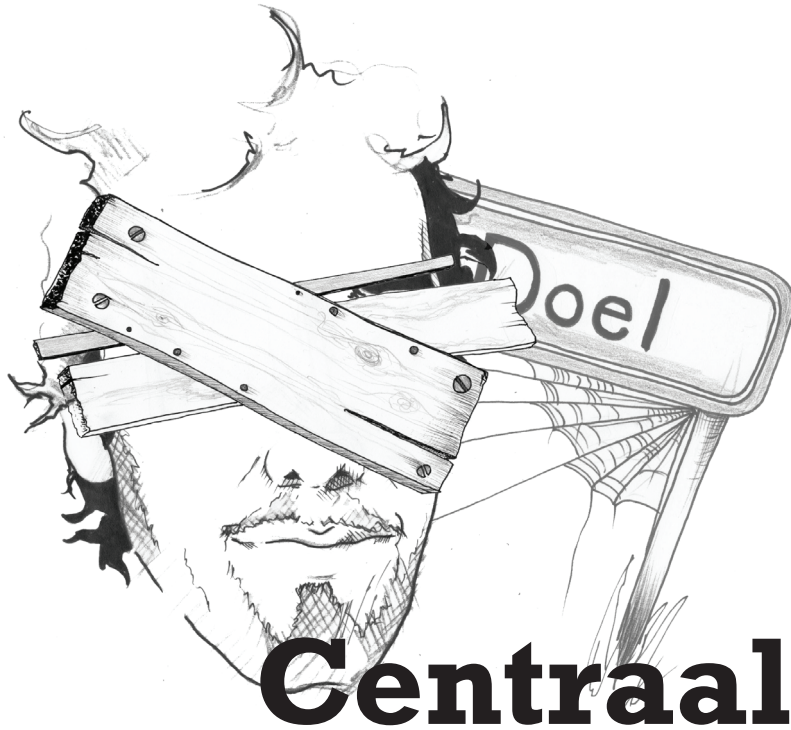
Beeld: Martijn Fraanje

renloop

Antwerpen

Centraal

Tekst: Maurits Chabot ■ Beeld: Basia Dajnowicz & Martijn Franje

Redacteur Maurits Chabot neemt de lezers mee op zijn stedelijke speurtocht door Antwerpen. Op een persoonlijke manier brengt hij bijzondere plekken die normaal aan de aandacht ontsnappen in kaart.

Ik lig al in bed werk te herhalen als even na twaalf uur mijn mobiel gaat. Een vriend hangt aan de lijn. "Maurits, ik heb een geweldig idee. We gaan met de auto nachtelijk Doel verkennen. Waar ben je nu?" Ik maak de afweging: ofwel nu studeren, straks slapen en morgenvroeg fris doorleren, of de nachtelijke expeditie aangaan. Studeren is verstandiger.

Een halfuur later zit ik met drie vrienden in de auto, op weg naar Doel.

Doel is een dorp dat nu al jaren leeg staat. Het kent een bewogen geschiedenis. Het heette in de dertiende eeuw De Doolen en was toen een groep eilandjes in de Schelde. Pas in de zestiende eeuw werd het een officieel dorp. In de Tachtigjarige Oorlog is Doel meermaals om strategische redenen onder water gezet en de jaren na de oorlog overstroomde het dorp enkele keren.

De staat van ontbinding die het dorp kenmerkt, is veroorzaakt door politiek gesteggel. De eerste plannen om Doel te slopen dateren uit 1963. In 1968 kwam er een bouwverbod voor Doel, een verbod dat tien jaar later werd ingetrokken: de havenuitbreiding ging niet door. In 1995 begon de trammelant opnieuw. De haven zou toch worden uitgebreid en Doel moest gesloopt worden. Vanaf 1995 werden de bewoners gemotiveerd, betaald en met sociale projecten begeleid om het dorp te verlaten. In 1998 woonden er nog 645 mensen, maar in 2003 sloot de school omdat er slechts acht leerlingen resteerden. Nu staat het dorp al jaren vrijwel leeg, er zijn zestien inwoners overgebleven.

Deze meinacht stappen we om kwart voor een in de auto. De weg slingert door het eindeloze havengebied langs kranen, hefbomen, containers en ijzeren constructies; Star Wars in Vlaanderen. Bij de afslag Doel Centrum blokkeert een slagboom met rode lichten de weg: er moet een Belgische identiteitskaart gescand worden om het dorp in te kunnen. Aan de andere kant van de weg, bij de slagboom voor hen die Doel verlaten, hoeft geen pas gescand te worden; enkel wie erin rijdt, dient zijn identiteit bekend te maken. Hotel California: eens je binnentreedt, keer je niet terug.

We stappen uit bij de dijk onder de molen, aan de rand van het dorp. Vroeger stond op deze plek een groot fort voor het Nederlandse leger. Nu staat de molen er sierlijk bij, maar ondanks de wind wapperen de wieken niet. Enkele honderden meters erachter rijst

de kerncentrale van Doel de lucht in. De centrale stoot dikke stoom uit, voor hem geen rookverbod.

Zo ver het oog reikt, flonkeren rondom gele, witte en oranje havenlichtjes. Het lijkt een stad van duizenden vuurvliegjes, Antwerpen is met feestverlichting behangen. Keer je om en je kijkt uit over het desolate dorp. Het contrast met het drukke havenleven is groot: dichtgetimmerde huizen, nergens volk en nauwelijks verlichting, straten vol stilte.

De leegte is even beklemmend als fascinerend. Huizen zijn getatoeëerd met schitterende graffiti en leuzen als 'doel blijft!', 'geen dok voor doel' en 'stop de waanzin'. Een enkele keer staat op een voordeur of raam: 'dit huis wordt nog bewoond!' en 'we are here'. Op een groot huis met rolluiken staat over de lengte van de gevel 'verleden tijd' - gevels als schildersdoeken. Op sommige voordeuren zijn met punaises papieren gepind met aanklachten. 'Kill the state'. De uittocht van de bewoners ging niet van harte, graffiti-verdriet druipend van de straten en de gevels. Bij de dijk staat nog een restant van een verkeersbord dat clubhuis Spuikom aangaf, met daaronder een pijl met opschrift: 'de koffie staat klaar'.

De straten in Doel zijn aangelegd volgens een klassiek schaakbordpatroon, vrijwel uniek in België. In een van die straten lopen we voorbij het Sinte Cornelius Gesticht. Ook dit gebouw is voorzien van graffiti. Op een van de ramen zijn twee meisjes op een schommel geschilderd. Zwarte cirkels vormen de gezichten en de kabels van de schommel waaraan de meisjes zich vastklampen, lijken verdacht veel op tralies. Onwillekeurig versnellen we onze passen en we komen bij de kerk, het enige graffiti-loze gebouw. De kerk is verzakt en staat scheef. Rechts ervan ligt de begraafplaats. De grafstenen staan recht overeind en lijken beter verzorgd dan de gevels van de huizen. Opmerkelijk: de huizen zijn dichtgetimmerd, maar het ijzeren hek van het kerkhof staat wagenwijd open.

Het is drie uur 's nachts. Hoewel het dorp, de graffiti, de stilte en de aanblik fascinerend zijn, voelt het ook unheimisch. Doel is stil en leeg. De haven rust en de kerncentrale rookt verlekend verder. December vorig jaar bleek dat het dorp voorlopig toch niet gesloopt wordt: de plannen voor havenuitbreiding zijn op de lange baan geschoven. De bewoners zijn echter al vertrokken. ▀

LEVEL UP!

videogames worden volwassen

Tekst: Laurens Timmerhuis & Carolina Rowicki ■ Beeld: Elise Geuens & Pieter Van der Borgh

Gamers spelen geen spelletjes. De videogame-industrie is sinds enige jaren groter dan de filmindustrie en het wereldwijd publiek voor *streams* van toernooien is dit jaar verdubbeld naar 70 miljoen kijkers. De gemiddelde gamer is 34 jaar oud en in 40 procent van de gevallen niet in het bezit van een 'joystick', maar het stereotype van de thuis opgesloten (puber)man blijft bestaan. *dwars* kroop van de zolderkamer en vroeg naar de *experience* van exploitanten en gamers Steve Fierens van *gamecenter* Outpost en Pieter Van der Borgh van *Gamebox*, een maatschappelijk initiatief in het Kavka Jongeren centrum. *Let's get nerdy!*

Wat houdt uw initiatief in en hoe bent u op het idee gekomen?

Steve Fierens Er was geen deftige ontmoetingsplaats voor gamers als ik om onze hobby uit te oefenen en daarom hebben wij daar in 1997 ons werk van gemaakt. Outpost wil die ontmoetingsplaats zijn: niet alleen voor videogames, maar ook voor bordspellen, schaken, roleplaying en *card games* als *Magic: The Gathering*. Voor ons heeft het gamen vooral een sociaal karakter. Er zijn vaak doemgedachten geweest over een maatschappij vol mensen die thuis voor hun computers weggroten en niet meer buiten komen. Wij

bewijzen het tegendeel. De instapdrempel ligt hier heel laag: vaak komen mensen zich hier naast het gamen ook amuseren en een praatje maken. De mens blijft een sociaal dier. Je drinkt nog altijd liever een Duvel op café dan thuis, terwijl hij op café veel duurer is. De meeste mensen die hier komen zijn jongeren en studenten. Meer en meer mensen groeien echter op met games, waardoor er een verschuiving in de doelgroep optreedt.

Pieter Van der Borgh *Gamebox* is ontstaan als clubhuis voor de Antwerp Aces (*een zogeheten clan - een groepje gamers, nvdr.*), die moeite hadden met het vinden van een locatie vanwege de hoge kosten voor huur en materiaal. De Aces zitten hier nu niet meer, maar het clubhuis is blijven voortbestaan. Onze doelstelling is een tweeledig luik. Wij proberen het gamen toegankelijk te maken voor jongeren waarvoor dat geen vanzelfsprekendheid is, omdat zij bijvoorbeeld uit een gezin komen dat het niet breed heeft. We staan open voor iedereen die onze pc's en consoles wil gebruiken. Daarnaast zijn we een kenniscentrum voor ouders en leerkrachten, die met het gamen als nieuw begrip in aanraking komen. De meeste jongeren die hier op onze open dagen komen zijn tussen de 10 en 16 jaar. Op de evenementen en *streams* die wij organiseren komen mensen tot 50 jaar af.

Hoe ziet de gaming community in Antwerpen en Vlaanderen eruit?

Fierens Dat is een goede vraag, maar moeilijk om te beantwoorden. Competitief, dat zeker en vast, maar ook supergezellig. Ik vind de *gaming community* een hele rustige, geciviliseerde groep. De gemeenschap in Antwerpen en Gent heeft een ander karakter dan die in Wallonië of Duitsland, omdat Vlaanderen een sterker ontwikkelde horeca-traditie heeft. Een pint drinken en een spel spelen gaan hier hand in hand. Ook is de gemeenschap redelijk *outspoken*, wat je bijvoorbeeld kunt merken aan bekende gamers als Athene, die door Obama aan het Witte Huis werd uitgenodigd en uit Antwerpen afkomstig is.

Van der Borgh Binnen België is de *community* vrij homogeen, maar je merkt wel dat deze hier iets kleiner is dan in andere landen, zoals Nederland. Er zijn maar een twee- of drietal games die in Antwerpen erg leven. Voor het *streamen* van toernooien is minder animo en onze *pro teams* zijn niet zo goed, maar het chauvinisme blijft wel. Als een Belg of Nederlander in een finale staat, wordt er zeker gejuicht.

Het gamen kampt op dit moment nog veel met negatieve vooroordelen zoals het aanzetten tot geweld en verslavingsgevoeligheid. Merkt u hier iets van?

Fierens Verslaving is een probleem, omdat games immersie uitlokken. Maar gamen is een vorm van entertainment zoals ieder ander, waarbij *overexposure* altijd ongezond is. Vaak zijn mensen al verslavingsgevoelig voor zij in een game opgezogen worden. Mijn persoonlijke ervaring is dat mensen die verschillende games à la carte spelen ook veel minder vatbaar zijn. Dat je er gewelddadig van zou worden is echt onzin. Hier in Outpost hebben we nooit last gehad van agressie, overlast of ruzie. Wanneer je gamet wordt het geweld door de gamer geabstraheerd van het spelen zelf. Schaken, wat wij hier ook doen, is van origine een oorlogspel – maar dat zie je er niet meer aan. Games die enkel om geweld draaien, schieten hun doel voorbij en komen er hier niet in. Het is jammer dat ook de Vlaamse media blijven vragen naar negatieve vooroordelen die zij zelf de wereld in helpen.

Van der Borgh Ik heb nooit geloofd dat er iemand agressief wordt van het spelen van een spel als GTA: die mensen zijn al instabiel en hebben al problemen. Gamers kan wel een risico voor de gezondheid vormen. RSI en carpale-tunnelsyndroom (*een aandoe-*

*ning waarbij de middelste zenuw in de pols bekneld raakt, nvd.r.) zijn veelvoorkomende klachten bij *pro gamers*. Wel zie je op LAN-parties soms mensen met 24 blikjes Red Bull naast hun pc, maar het hangt vooral af van je levensstijl buiten het gamen. We letten wel op het gedrag tijdens het spelen. Het onderscheid tussen iemand die traint om goed te worden en 5 tot 8 uur per dag gamet en iemand die effectief verslaafd is, is soms moeilijk te zien. Als we constateren dat iemand echt verslaafd is, gaan wij eerst met die jongere en zijn of haar ouders praten en verwijzen wij door naar de gepaste instellingen van de Vlaamse overheid. Veel ouders hebben het gamen in hun jeugd niet meegemaakt, waardoor er nog vooroordelen bij hen heersen. Wanneer jij en ik kinderen krijgen, zal dat geen probleem meer zijn.*

Een pint drinken en een spel spelen gaan hand in hand

Zijn er ook positieve aspecten aan gamen toe te schrijven?

Fierens Het sociale element, dat was er 15 jaar geleden nog niet. Daarnaast kan gamen een educatief doel hebben. Uit onderzoek is gebleken dat kinderen informatie veel sneller opnemen wanneer deze in een game verpakt zit dan wanneer zij die *ex cathedra* opgediend krijgen. Het onderwijs zou hier meer gebruik van kunnen maken dan het nu doet. Er zijn bijvoorbeeld al een heleboel *strategy games* die geschiedenis bevatten. Games ontwikkelen ook bepaalde vaardigheden, zoals leiderschap. Wanneer jij een groep van veertig of vijftig mensen leidt, vergt dat wel wat van je en zou dat best op je cv mogen.

Van der Borgh Je komt gemakkelijk in contact met gelijkgezinden. Je traint natuurlijk je reflexen en je oog-handcoördinatie. Je moet veel inschatten, tactisch denken en beslissingen nemen. Games zijn een sterk medium en kunnen ook wetenschappelijk of educatief ingezet worden. Zo is aan de hand van StarCraft II de cognitieve achteruitgang bij mensen vastgesteld. Ook bieden wij het spel Monkey Tales aan, waarin jongeren rekensommetjes op moeten lossen om verder in het spel te komen. Het merendeel van de jongeren bij ons speelt Minecraft, waarin mensen hun creativiteit kunnen loslaten en heel Westeros uit Game of Thrones of de stad Antwerpen nabouwen. Een spel als Portal laat mensen dan weer puzzelen. ▀

Denkt u dat games tot alle groepen in de samenleving, waaronder vrouwen, door zullen dringen of zal het een sausage fest blijven?

Fierens Ik denk dat je dat nu al ziet. eSports (*het competitief gamen, nvdv.*) zijn enorm gegroeid met spellen als League of Legends. Dat spel alleen heeft al 80 miljoen spelers. Gamen is geen niche meer. Hoewel ze een lange tijd de *unserved audience* van ontwikkelaars zijn geweest, zie je nu inderdaad steeds meer vrouwen op onze zaterdagavond-brawls. Daarnaast heb ik altijd gezegd dat het gamen pas een volwaardige, volwassen vorm zou aannemen als er een *underground*-beweging op gang zou komen. In de jaren '80 en '90 was dat er eigenlijk niet, maar nu bestaat er net als in de film en muziek een hele grote *indie*-scene.

De Vlaamse media blijven zoeken naar negatieve vooroordelen die zij zelf de wereld in helpen

Van der Borgh Dat hangt ervan af wanneer je op iemand het label gamer plakt. Er zijn nu genoeg veertigers die Farmville op Facebook spelen. Dat zou je ook gamers kunnen noemen. Ik denk dat iedereen ergens wel een gamer is. Het cliché van de nerd is verdwenen. Het fanatiek pc-gamen zal wel altijd iets van de jongeren blijven, omdat zij er simpelweg meer tijd voor hebben en minder kopzorgen. Ik hoop dat studenten meer laten zien dat ze daadwerkelijk bezig zijn met gamen en ik denk dat verenigingen als Unifac daar een rol in kunnen spelen. WINAK organiseert eens per jaar een LAN-party in zijn cantuslokaal. Misschien is het een goed idee om dat ook eens in de sportzaal van de Agora te doen? ■

Outpost.be organiseert aanstaande zaterdag 7 juni haar eerstvolgende Saturday Brawl.

Game-box.be is op zoek naar gemotiveerde vrijwilligers om jongeren te begeleiden bij de aanstaande evenementen.

utopia in absentia

in het Catalaans labrynt

Een gelauwerd schrijver of journalist blikst voor ons terug op zijn/haar studententijd. Over het verlies van jeugdige idealen en de teleurgang van naïeve onschuld. Sofie De Caigny is docente Ontwerpwetenschappen aan UAntwerpen en is coördinator van het Centrum Vlaamse Architectuurarchieven van het Vlaams Architectuurinstituut. Verder schrijft en publiceert ze velerlei wetenschappelijke artikelen, geeft lezingen en workshops.

“Geniet er maar van, het is de tijd van je leven”. Hoe vaak vertellen anderen (ouderen?) studenten niet dat ze moeten genieten, terwijl ze eigenlijk zwoegen, onzekerheid trotseren, hun grenzen moeizaam trachten te verleggen, of verlangend uitkijken naar (financiële) zelfstandigheid? Zeldzaam zijn de momenten dat je ten volle beseft dat je een unieke periode meemaakt waar je later nostalgisch naar zal terugkijken. Maar wanneer je zo’n bijzondere levensfase bewust beleeft, is het onbeschrijfelijk hoeveel energie en kracht je daaruit kan putten.

Mijn studententijd in Barcelona was zo’n periode.

September 1997. Aankomst in een mediterrane grootstad, de eerste die ik van binnenuit zou leren kennen, zonder enige notie van Spaans, laat staan Catalaans. De keuze voor Barcelona was eerder lukraak geweest. Ik wilde graag een heel academiejaar in het buitenland studeren, en Barcelona stond toevallig op die lijst. Geen idee dus wat te verwachten toen ik de bus nam van de luchthaven naar de oude stad. Wel veel spanning, en nieuwsgierigheid. Na twee jaar Leuven, waar ik me nooit echt als een vis in het water had gevoeld tussen het studentengejoel, spoelde ik aan in een miljoenenstad die

veel meer te bieden had dan alleen een universiteit. Een stad waar de gedrevenheid en fierheid van de bevolking van af straalde, waar musea, infrastructuurwerken, pleinen en zelfs stranden uit de grond werden gestampt om de levenskwaliteit en het aanzien van de stad te vergroten. Die dynamiek had ik in Vlaanderen nog niet gezien. En het werkte aanstekelijk. Barcelona veranderde me. Het was daar dat ik ontdekte dat wat je wil doen met je leven, grotendeels van je eigen keuzes en motivatie afhangt. Barcelona maakte me avontuurlijker – plots trok ik alleen op reis naar New York of Cuba – maar ook ambitieuzer en misschien zelfs ondernemender. Uiteraard kwam het inzicht over de impact van dat jaar in Barcelona op mijn verdere leven veel later. Op het moment zelf wilde ik vooral alles zien, elke prikkel vatten, elk beeld op mijn netvlies branden. Als een mantra herhaalde ik in mezelf “geniet ervan, want voor je het weet, sta je weer in dat verdomde Leuven waar nog een diploma behaald moet worden...”

Dat diploma kwam er, maar zodra het op zak was, stond ik terug met mijn hebben en houden in Barcelona. En, hoe gek het ook mag klinken, ‘the magic was gone’. Toen ik er een ‘echt’ leven wilde opbouwen, bleek Barcelona een stad als vele andere. Met sociale ongelijkheid, te veel toerisme, een straf Catalaans nationalisme dat erg uitsluitend kan zijn, en misschien ook wel een overambitieuze stedenbouwkundige dienst die historische panden met de grond gelijk maakt - alles moet wijken voor het moderne imago van de stad. Kwam ik met mijn twee voeten op de grond door van het ‘echte’ leven in Barcelona te proeven? Gaat er een stuk onbevangenheid en mildheid verloren bij het afsluiten van de studententijd? Ik blijf het me afvragen, en koester ondertussen als een waardevolle schat de herinneringen aan een onvergetelijke studententijd aan de Middellandse Zee.

***dwars* maakt een ritje met**

VTM-journalist Jan De Meulemeester

Tekst: Sander Carollo ■ Beeld: Elise Geuens

Door de stad flaneren is meer dan geschiedenis alleen. Onze redactie houdt een rondfietsende tête-à-tête met een individu die zijn hart verloren heeft aan Antwerpen. In volle verkiezingstijd fietste *dwars* door Berchem met kersvers Antwerpenaar Jan De Meulemeester, politiek verslaggever van VTM Nieuws. Als historicus bekijkt hij de Scheldestad vanuit een politieke invalshoek.

De Meulemeester komt net van de nieuwsredactie. In pak gekleed neemt hij ons mee door de Zurenborgwijk. Sinds een maand woont hij in Berchem. "Een district met de allure van een dorp," meent hij. "Het risico is dat je hier veel blijft en het stadscentrum niet meer inkomt. Ik ben ook graag op de kaaien, dat uitzicht fascineert me. Het doet denken aan een stad aan zee, indrukwekkend."

"Als stadsmens in Vlaanderen is Antwerpen de beste keuze"

4 jaar geleden woonde De Meulemeester al even in Antwerpen, maar door omstandigheden moest hij terugkeren naar Leuven. "Sindsdien ben ik Antwerpen blijven missen," zegt hij met enige mijmering. Op zich vreemd, want hij is er niet opgegroeid en heeft geen band met de koekenstad. "Ik heb voor de stad zelf gekozen en niet voor bijvoorbeeld naburige vrienden. Hier blijf ik wonen en zullen mijn kinderen opgroeien. Antwerpen is de beste keuze voor een stadsmens in Vlaanderen. Gent is charmant, maar nogal klein. Brussel is te groot, te complex en te Frans. Antwerpen is de meest zuidelijke Hollandse stad. Daaruit vloeit die Nederlandse openheid, iets wat niet-Antwerpenaren arrogantie noemen. Antwerpen is een heel Nederlandse stad. Het scheelde niet veel of Antwerpen

was de hoofdstad van Nederland. Door die hele geschiedenis is Antwerpen in Vlaanderen toch een tegendraadse, eigenzinnige stad gebleven.”

“Als ik hier wakker word, neemt het leven me meteen mee. Op het platteland, waar ik vandaan kom, is dat niet het geval. Hier heerst een forse dynamiek: je voelt die motor enorm draaien bij maatschappelijke, culturele en politieke bewegingen. Het diverse Vlaanderen wat de toekomst wordt, bestaat al 30 jaar in Antwerpen. Veel mensen met ideeën ontmoeten elkaar en dat drijft de vooruitgang. Veel ideeën, ontstaan uit een tooggesprek, hebben hier concreet vorm gekregen. Denk maar aan het Vlaams Belang, PVDA en N-VA. Ook het ecologisme.” De Meulemeester vindt Ringland -een project dat de Antwerpse Ring wil overkappen- een geweldig sociologisch fenomeen. “Ik ben opgegroeid in de groene rand in Vlaams-Brabant. Daar vind je geen solidariteitsbanden zoals bij Ringland, waar burgers zich achter één project scharen. De Antwerpse identiteit is namelijk zeer sterk. Die identiteit mobiliseert: er waren meer dan duizend mensen aanwezig bij de voorstelling van het project in de Roma.”

“De kracht van verandering kwam voor een deel door Patrick Janssens”

Toch verkeerde de stad slechts een decennium geleden nog in een politieke chaos. “Het Vlaams Blok entte zich op de samenlevingsproblemen, tegelijk was er met de Visa-affaire geen coherent stadsbestuur. Als kind weet ik nog dat Antwerpen vaak negatief in beeld kwam. Mijn vriendin is van de Kempen en daar wordt Antwerpen soms nog als de grote boze stad aanzien. De kracht van verandering kwam voor een deel door Patrick Janssens. Hij heeft met zijn *citymarketing* de stad weer aantrekkelijk gemaakt. Intern kwam er een omslag bij de socialisten. Voor Janssens mikte de partij op de arbeiders, onder Janssens richtte sp.a zich op de progressieve kiezer. Janssens zelf, een marketingman, was een figuur die boven zijn partij stond. Hij speelde zijn persoon sterk uit en polariseerde zich bij de gemeenteraadsverkiezingen van 2006 tegenover Vlaams Belang, zodat hij eveneens de groene kiezer verleidde. Bovendien zei hij op de eerste gemeenteraad tegen Filip Dewinter: “Ik ga je ergste nachtmerrie worden.” Moest Bart De Wever dat tegen Yasmine Kherbache (*de fractieleidster van de sp.a, nvdr.*) gezegd hebben, het kot zou te klein geweest zijn.”

“Ik volg ongeveer dezelfde agenda als een politicus. Ik voel dezelfde drukte. Ik heb mijn slaap- en eetpatroon daaraan moeten aanpassen om mijn energie te doseren. Anders kan ik hen niet bijbenen”

De huidige burgervader is voor De Meulemeester geen onbekende: de N-VA-voorzitter was vroeger namelijk zijn promotor toen hij Geschiedenis studeerde aan de universiteit van Leuven. Als politiek journalist volgt hij BDW zo veel jaar later op de voet, zeker in volle verkiezingsperiode. “In deze tijd wil ik niets van het politiek gebeuren missen en dan is het opletten voor de tunnelvisie. Tijdens de campagne valt het besef van weekends, voormiddagen en avonden weg. Sinds ik het voorbije anderhalf jaar de directe verslaggeving doe, volg ik ongeveer dezelfde agenda als een politicus. Dat is toch een ander ritme dan bij Terzake (*sinds maart 2013 werkte De Meulemeester voor VTM, voorheen bij de VRT, nvdr.*). Ik voel dezelfde drukte als politici. Ik heb mijn slaap- en eetpatroon daaraan moeten aanpassen, om mijn energie te doseren. Anders kan ik hen niet bijbenen. Zoals een politicus campagne voert, werken wij ook elke dag op de redactie.”

“Aangezien de regeringsonderhandelingen traditioneel moeizaam verlopen, zou het kunnen dat wij na de verkiezingen maanden aan een stuk blijven werken.” En dat allemaal voor tv-fragmenten van enkele luttel minuten. “Het uiteindelijke product is heel kort, maar wij dragen een grote verantwoordelijkheid om heel veel mensen correct te informeren.” ■

Op zijn blog nieuwinantwerpen.wordpress.com schrijft Jan geregeld impressies over zijn nieuwe thuisstad.

Op 26 februari 2014 nam het Europees Parlement een resolutie aan waarin de omgang met prostitutie aan EU-lidstaten wordt geadviseerd. Dit rapport onderschrijft dat prostitutie een vorm van mensenrechtenschending is. Vanuit die optiek zouden de EU-lidstaten dus een beleid moeten voeren dat de strijd met hoerenlopers zou moeten aanbinden. Deze aanpak heeft nogal wat parallellen met de Antwerpse *war on drugs*, waarbij men door de gebruikers aan te pakken, hoopt het drugsprobleem 'op te lossen'. Toch verschilt de Antwerpse aanpak – en visie – rond het prostitutiebeleid enorm van de *war on drugs*. Hoe zit dat nu?

Honeyball

Het rapport waarop de resolutie in het Europees Parlement gebaseerd is, opgesteld door Brits Europees parlements lid Mary Honeyball (*Labour Party, nvdr.*). 'Seksuele uitbuiting en prostitutie en de gevolgen daarvan voor de gendergelijkheid' werd door een overdonderende meerderheid goedgekeurd (343 stemmen voor, 139 tegen, en 105 onthoudingen, *nvdr.*). Niet de sekswerkers zelf, maar de klanten moeten aangepakt worden. Het rapport spiegelt zich op die manier aan de Scandinavische methode om prostitutie aan te pakken. 'Beter dan legalisering – die een ramp is in Nederland en Duitsland – hebben we nood aan een genuanceerde aanpak van prostitutie. Het zijn de mannen die vrouwenlichamen als koopwaar behandelen die bestraft moeten worden, niet de sekswerkers zelf,' stelt ze.

Enkele dagen eerder verstuurde Ghapro, de terreinorganisatie in Vlaanderen die gezondheidszorg en hulpverlening aan sekswerkers biedt, in samenwerking met Pasop vzw, Free Clinic en Boysproject een pleitrede naar alle Belgische MEP's (*Members of European Parliament, nvdr.*). Daarin riepen ze op tegen de resolutie te stemmen.

Tekst: Thibault Winants & Benjamin Theys ■ Beeld: Jonathan Debeer

Mr. Drugs vs Ms. Prostitution

een crimineel huwelijk

Volgens Ghapro stelt het rapport “een zeer ideologisch gedreven stelling door: het bevrijden van de vrouw uit de prostitutie door prostitutie in de samenleving met alle middelen te bestrijden. Terwijl de geschiedenis aantoont dat prostitutie niet uit te roeien valt.” Meerderjarige sekswerkers die de keuze maken om in de prostitutie te stappen worden volgens de organisatie ook gestigmatiseerd. Net door de klanten te criminaliseren, worden sekswerkers naar de marge van de samenleving geduwd.

Het is een illusie te denken dat een wereld zonder drugs ooit zou bestaan

Aan Vlaamse zijde was de afkeuring van het plan overduidelijk; enkel CD&V stemde voor. Deze massale verwerping van de resolutie betekent dat het draagvlak voor het gedoogbeleid inzake prostitutie overeind blijft. Gelukkig erkent de resolutie dat het aan elke lidstaat zelf is om te bepalen hoe men prostitutie wil benaderen.

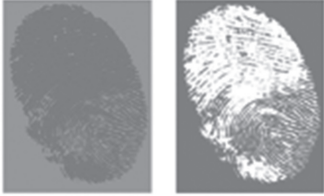
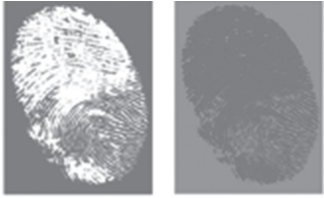
Antwerpen als voorbeeld

Antwerpen kent als internationale havenstad al eeuwen het fenomeen prostitutie. Toen dit eind vorige eeuw gepaard ging met criminaliteit, uitbuiting, mensenhandel en andere onfrisse praktijken, stelde het Antwerpse stadsbestuur orde op zaken. Ze kuiste de buurt in en rondom het Schipperskwartier uit, bakende een gebied af waar raamprostitutie werd toegelaten en investeerde fors in begeleidende projecten. Samen met onder andere

Patsy Sörensen, de bezielster en oprichtster van Payoke (*nu een erkend opvang- en begeleidingscentrum voor slachtoffers van internationale mensenhandel, nvdr.*) klom het Schipperskwartier zo uit het dal. Het werk dat het beleid samen met de belangengroepen hebben verzet, is een werk van immense omvang, en eentje dat nog lang niet klaar is. De sanering die het Schipperskwartier heeft doorgemaakt, heeft zijn vruchten afgeworpen. Antwerpen besloot de rosse buurt te integreren in de openbare ruimte. Prostitutie is uit de criminaliteit getild. Hierdoor kan er beter gecontroleerd worden en kunnen de vrouwen die in de prostitutie zitten beter begeleid worden. Kortom, prostitutie uit de illegaliteit en de taboesfeer halen was een goed idee.

gedogen of niet?

Sinds januari 2013 kent Antwerpen een nieuw stadsbestuur, onder leiding van N-VA-burgemeester Bart De Wever en schepen van Sociale Zorg Liesbeth Homans. Homans verdedigde onlangs nog het prostitutiebeleid in Antwerpen en wees op alle positieve elementen van dit beleid. Tegelijkertijd gaat dit stadsbestuur er prat op dat ze een *war on drugs* voeren, om zo het maatschappelijk probleem van drugsgebruik uit te roeien. Ze doen dit door drie keer zoveel middelen in te zetten om het drugsteam van de lokale politie te versterken. De criminaliteitscijfers die de stad Antwerpen eind april in samenwerking met de lokale politie presenteerde, toonden aan dat de criminaliteit in 2013 met 3 procent gedaald was. Het aantal drugsmisdrijven daarentegen, steeg aanzienlijk met maar liefst 22 procent (www.buurtmonitor.antwerpen.be, nvdr.). Van een gedoogbeleid rond drugscriminaliteit is geen sprake meer. Iedereen met ook maar één joint op zak kan

u.w.i.d.

Universitair Wetenschappelijk
Instituut voor Drugproblemen

een PV verwachten en zal vervolgd worden door het parket. Het contrast met het prostitutiebeleid kan amper groter zijn. Maar kunnen we deze twee maatschappelijke topics wel met elkaar vergelijken, en kunnen ze op een gelijkaardige manier benaderd worden?

Volgens Prof. dr. Guido Van Hal, wetenschappelijk verantwoordelijke van het Universitair Wetenschappelijk Instituut voor Drugpreventie, is het "een illusie te denken dat een wereld zonder drugs ooit zal bestaan. Belangrijk is om aan preventie te werken, goede opvang en begeleiding te voorzien voor mensen die door hun druggebruik in de problemen komen en ook hard op te treden tegen de grote dealers. De Drooglegging in de Verenigde Staten in de jaren '20 en '30 van de vorige eeuw, waarbij alcohol werd verboden, werd er meer alcohol gedronken

dan ooit tevoren. Bovendien ging alles ondergronds in geheime stokerijen, waardoor de kwaliteit van de geproduceerde alcohol soms heel bedenkelijk was." Dat is ook wat er nu in Antwerpen voorvalt. Door de gerichte acties van de lokale politie om de drughandel te minimaliseren, verplaatst het probleem zich naar ondergrondse circuits.

Meerderjarige sekswerkers die de keuze maken om in de prostitutie te stappen worden volgens Ghapro gestigmatiseerd

Een vergelijking maken tussen de twee beleidsplannen is dus koorddans. Waar in Antwerpen een gedoogbeleid wordt gehanteerd in het sekswerkersmilieu, concentreert het drugsbeleid zich eerder op een aanpak gericht naar de dealer en gebruiker van cannabis. "Dat er soms problemen ontstaan met drugsgebruik en prostitutie, is een feit," gaat Van Hal verder. "Wanneer drugsgebruik geïntegreerd gebeurt, zoals dat voor de

meesten onder ons voor alcohol het geval is, dan kan men bezwaarlijk drugsgebruik gelijkstellen aan een probleem. Hetzelfde geldt voor sekswerk. Het probleem bij prostitutie is er echter vooral een voor de sekswerkers zelf: die moeten vaak in moeilijke omstandigheden werken en ontberen soms de nodige medische en sociale hulp. Dankzij de werking van Ghapro en Payoke in de provincie Antwerpen, kunnen sekswerkers toch beroep doen op de nodige medische en sociale hulp. Ik denk dus dat naast de persoon met een drugprobleem zelf, ook de maatschappij moet worden beschermd tegen de mogelijke gevolgen van het overmatig of ongepast drugsgebruik, terwijl het bij sekswerk vooral de sekswerkers zijn die moeten beschermd en geholpen worden."

Uruguay: land of opportunities

Waarom het gebruik van cannabis niet volledig legaliseren? Alcohol en tabak zijn tevens legaal, waarom dan niet andere producten, zoals bijvoorbeeld cannabis? De wiethandel is in Uruguay gelegaliseerd. De Uruguayaanse president José Mujica en zijn ministers hebben de langverwachte wetgeving goedgekeurd. "Mocht men beslissen om cannabis te legaliseren, zal men op z'n minst een goede begeleidende campagne moeten voeren waarin wordt duidelijk gemaakt dat het niet beginnen met cannabisgebruik nog altijd de beste optie is," countert Van Hal. Toch plaatst hij er een kanttekening bij. "Er hangen natuurlijk ook positieve effecten vast aan de legalisering van cannabis: het (grotendeels) wegvallen van de zwarte markt en de controle van de kwaliteit van cannabis."

Een gebalanceerd en genuanceerd beleid is nodig. Gevoelige onderwerpen zoals drugsgebruik en prostitutie bezitten altijd een grijze zone waar consciëntieus en volwassen op moet geageerd worden. *Cannabis, bad. Prostitution, involuntary.* Die zwart-witvergelijking dient te allen tijde genivelleerd te worden. ▀

-dverteren?

contacteer:

adverteren@dwars.be

dwars
Studentenblad | Universiteit Antwerpen

**blijf up-to-date
via onze website
en social media**

**facebook.com
/dwars.ua**

**twitter.com/
dwars_ua**

dwars.be

het marktsegment

sharing

is

caring

Iedereen gebruikt vandaag de dag het internet zonder er nog bij stil te staan hoe innovatief het is en wat het kan betekenen voor de maatschappij. Het heeft veel zaken enorm veranderd en we zien vandaag opnieuw een dergelijke verandering optreden in de internetwereld.

We spreken hier over *sharing economy*. In deze nieuwe economie gaan consumenten zelf hun overbodige persoonlijke bezittingen of ruimten ter beschikking stellen op het internet om zo wat bij te verdienen. Spullen die voorheen niet gebruikt werden en ruimtes die leegstonden worden nu *geshared* met de rest van de wereld via sociale netwerken en het internet.

Kijk bijvoorbeeld naar een boormachine. Onderzoek heeft uitgewezen dat een boormachine slechts 12 minuten gebruikt wordt gedurende de periode dat hij in het bezit is van een gezin.

Interessanter zou het dus zijn om via een online platform aan een boormachine te geraken op het moment dat je deze nodig hebt, zonder er daadwerkelijk eigenaar van te worden. Dit is het principe van een *sharing economy*. Door het delen van goederen en diensten wordt er een economie gecreëerd waarin op een duurzame manier wordt omgegaan. Dit zorgt ervoor dat de enorme afvalberg die nu ontstaat, op gestage wijze zou kunnen verdwijnen.

Tekst: Jef Zeguers & Nathalie Boeykens
Beeld: Senne Claes

Deze nieuwe vorm van economie wordt voorlopig vooral in de VS toegepast. Hier zien we steeds meer bedrijven ontstaan die zich baseren op het *sharing* systeem. Zo bijvoorbeeld Airbnb (*house rental*) en Zipcar (*car sharing*).

gevaar voor traditionele economie?

Het wordt meteen duidelijk dat de *sharing economy* de traditionele economie kan ondermijnen. Logischerwijze is protest vanuit de bedrijfswereld dan niet onvermijdelijk. Een voorbeeld hiervan is het recente protest rond de vervoersapplicatie, Uber.

Uber is een Amerikaans platform waarop je jezelf kan aanmelden om beroep te doen op andere particulieren die hun diensten als taxichauffeur aanbieden. Zij doen dit als bijverdienste en vragen dus veel lagere tarieven dan taxichauffeurs in loondienst. Hierdoor is er reeds vanuit verschillende landen protest gekomen op Uber. Ook de Brusselse taxidiensten staan hier huiverachtig tegenover. Voorstanders pleiten voor de bevordering van de vrije markt en innovatie, terwijl tegenstanders beweren dat dit oneerlijke concurrentie is die de taximarkt verstoort.

nabije toekomst?

Mogelijke gevaren in de toekomst zijn dat de mensen steeds minder in loonverband zullen gaan werken, omdat ze voldoende verdienen door hun goederen en diensten

ter beschikking te stellen. Dit heeft een gevolg voor het huidige belastingstelsel en de betalingen voor de sociale zekerheid.

Sharing economy kan de traditionele economie ondermijnen

In de formele economie weten we wat we kopen en weten we dat de diensten waar we gebruik van maken, ons door professionals worden aangeboden. Bij de huidige vorm van *sharing economy* is dit niet het geval. Om de veiligheid van deze economie te garanderen moet er een goede wetgeving gemaakt worden om zowel de kopers als de verkopers te beschermen tegen fraude. Zo zullen de taxichauffeurs van Uber een attest moeten halen dat hen kwalificeert als zijnde professionele chauffeurs.

Verder kan deze nieuwe vorm van economie ook een gevaar vormen voor startende ondernemingen. Zij zullen zich moeten aanpassen aan deze nieuwe golf van innovatie om concurrentieel te blijven.

Concluderend kunnen we stellen dat de consumptiemaatschappij van vandaag zich stilaan moet aanpassen aan de onvermijdelijke opkomst van de collaboratieve maatschappij. ■

voorbeeldig student

Martijn Gielen

Tekst: Stephanie Ketels
Beeld: Erica van Mulders

Vergeet Jan Fabre, Luk Perceval en andere grote namen: nieuw fris bloed is in aantocht. Martijn Gielen (21) studeert Taal- en Letterkunde en ademt theater. Onlangs nog op de planken in de Bourslaschouwburg, nu op tournee met theater Zuidpool, straks een eigen bewerking van Rob De Graafs *Two Skin*. "Theater maken is mijn grote droom."

Als kleine uk kwam Martijn bij theater Kaboekie in Zonhoven terecht. Zich verkleden en een dief spelen? Dat zag hij wel zitten. Vanaf het middelbaar ging hij jaarlijks op theaterkamp in de zomervakantie waar hij Bart Van Gyseghem leerde kennen, die samen met zijn vrouw en muzikant Piet Slangen, het amateurcollectief 'Tist! oprichtte. "Ze kwamen op het idee om *Van den vos Reynaerde* te spelen en ze vroegen of ik zin had om mee te doen," vertelt Martijn. "Het idee stond er al, maar we hebben de voorstelling echt met vier mensen gemaakt. We hebben samen nagedacht, geschreven, gespeeld, elkaar bijgestuurd. Zo zijn we gekomen tot ons eigen verhaal: *Vos*. Een geweldige ervaring en een nieuwe manier van werken."

voeten op de grond

Plots speelde Martijn in de Bourla – het mekka van theaterminnend Antwerpen – in het kader van AmateurToneelhuis. "Eerst kon ik het niet geloven, maar daarna besepte ik dat het ook maar een podium is. Het is een symbolische plaats, maar ik heb niet meer mijn best gedaan dan anders."

Ondertussen toert hij nog mee met *Faust* van Theater Zuidpool. "Ik leg de programaboekjes klaar, regel vrijkaarten en zorg dat de acteurs alles hebben wat ze nodig hebben, zodat zij zich kunnen concentreren op de voorstelling. Eigenlijk ben ik zo'n beetje de loopjongen, maar ik vind dit geen minderwaardige functie. Op deze manier

mag ik overal mee naartoe, leer ik mensen kennen en maak ik het reilen en zeilen achter zo'n professionele productie mee."

Om alles te combineren, schuift hij zijn studie vaak aan de kant. "Na een dag repeteren nog schrijven om een opdracht op tijd klaar te krijgen, is niet leuk. Het bezorgt me veel stress en ik slaap er slecht van, maar ik heb de druk wel nodig."

toekomstmuziek

Martijn wil graag nog een opleiding theaterregie volgen en later zijn eigen theatergezelschap oprichten. "Ik heb het gehad met het postdramatische dat van theater iets wazigs en experimenteels maakt. Ik wil persoonlijk theater maken, waar steeds stukjes van mezelf in zitten. Als het publiek het herkent of geraakt is, is mijn opzet geslaagd!"

Momenteel is hij samen met een medestudente bezig aan een eigen project. "We vertrekken vanuit *Two Skin* van Rob De Graaf. *Two Skin* gaat over twee mensen die op zoek zijn naar iemand, naar genegenheid. Ik voel dat ik er nu wel klaar voor ben om zelf iets in elkaar te steken." ■

vermeende krokodil Brasschaat blijkt vermiste Boeing 777

contraire

Antwerpen inspireert Di Rupo in 't Stad

Beeld: Martijn Fraanje